altkitap

Çalar Saat

9 Yazar

2010

Çalar Saat

A.Canan Yalman, Cem Emrullah, Dilek Küçükemirler,
Vivian Kohen, Sibel Kaçamak, F. Berrin Tezel,
Huriye Dikici, Özge Birözsoy, Rezan Özger

Çalar Saat

Editör: Cem Uçan
Sürüm: Kasım 2010

© 2010 altkitap
Yapıtın tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
www.altkitap.com
altkitap@altkitap.com

PROJE:

“Çalar saatin sesiyle uyandım” cümlesiyle başlayan ve “Kapıyı arkamdan kapattım ve evden çıktım” cümlesiyle biten, sabah uyanıp evden çıkıncaya kadar geçen sürede olanları anlatan bir öykü yazalım fikri, Cem Emrullah’a ait.

Çalar Saati Yazanlar

A.CANAN YALMAN

İstanbul doğumlu. Marmara Üniversitesi İşletme Bölümü mezunu. Resim ve edebiyatla ilgileniyor. Yayıncılık alanında çalıştı. Bir sanat dergisi çıkardı. Uzunca bir süredir öykü yazıyor.

CEM EMRULLAH

1979 yılında Gaziantep'te doğdu. 2004 yılında Gaziantep Üniversitesi Mak. Müh. bölümünü bitirdi. 2008-2010 yılları arasında Murat Gülsoy'un Yaratıcı Yazarlık Atölyesine, 2009 yılında Mario Levi'nin Yazı Yaratım Atölyesine katıldı. 'Kaza' adlı öyküsü Altkitap 2008 Öykü Seçkisinde yer aldı. 'Çekmecedeki Gül' ve 'Ölümün' adlı öyküleri Altzine'de yayınlandı. Halen İstanbul'da yaşamakta ve bir şirkette satış pazarlama üstüne çalışmaktadır.

DİLEK KÜÇÜKEMİRLER

1974 yılında İzmit'te doğdu. Boğaziçi Üniversitesi Ekonomi bölümü mezunu. Sekiz sene farklı bankalarda fon yönetimi üzerine çalıştı. Son iki yıl içinde Semih Gümüş, Murat Gülsoy ve Müge İplikçi'nin yazı atölyelerine katıldı. "Sarıda Geçseydim" adlı öyküsü Notos'ta 2009 Aralık sayısında yayımlandı.

VİVİAN KOHEN

Özel sektörde pazarlama ve lojistik alanlarında yönetici olarak çalıştıktan sonra 2005 yılından beri çeviri yapıyor ve öykü yazıyor. Celil Oker, Murat Gülsoy ve Semih Gümüş yazı atölyelerine katıldı. Şirket bültenlerinde deneme ve Açık Radyo sitesinde deneme ve gezi yazıları yayımlandı. Kül Öykü dergisinde "Şantaj" adlı öyküsü ile Gözlem Yayıncılığın "Öykülerden Yansımalar" adlı seçkisinde "Arınma Akşamında Aşk" adlı öyküsü yayımlandı.

SİBEL KAÇAMAK

1963 yılının, şimdi yağmurlu olduğunu düşündüğü bir sonbahar günü, İstanbul'da doğmuş. Çeşitli okullarda okumuş. Çeşitli işlerde çalışmış. Çeşitli şehirlerde yaşamış. Çeşitli hobiler sürdürmüş. Macera olsun diye evlenmiş. Bilerek ve isteyerek çocuk sahibi olmuş. Kızıyla daha fazla vakit geçirebilmek için olmayan kariyerini terketmiş. Evden çalışmış. Çeşitli firmalara çeşitli kitaplar, dergiler, eğitimler, belgeler çevirmiş. En sonunda kendi yazmaya karar vermiş. 2008 yılının mart ayından bu yana Kunegond'un Penceresinden isimli kişisel blogunda günlüğünü paylaşırmış. 2009 yılının mayıs ayında, Kunegond'un Objektifinden isimli foto-blogda fotograflarını sergilemeye başlamış.

F.BERRİN TEZEL

İstanbul doğumlu. Yıldız Üniversitesi Bilgisayar Bilimleri Mezunu. Yirmi yıldır özel sektorde, bilgi teknolojileri alanında çalışmakta. Sema Kaygusuz ve Murat Gülsoy edebiyat atolyelerine katıldı. Şiir ve öykü yazma çalışmalarına devam ediyor.

HURİYE DİKİCİ

Dokuz Eylül Üniversitesi, işletme mezunu. Üniversite yıllarında amatör, daha sonra bir yıl profesyonel olarak Ankara Halk tiyatrosunda Çeşitli oyunların yanı sıra Kayıp Kuzu adlı çocuk oyununda başrol oynadı. Beş yıl kadar kendi fotoğraf ajansında çalıştı, fotoğrafları çeşitli ödüllere değer görüldü. Turizm bakanlığının ve özel sektörün hazırladığı Türkiye'yi tanıtan çeşitli

kitaplarda fotoğraflarının yayınlanmasının yanı sıra, Röportajları da “Sky Life” dergisinde yayımlandı.

Özel bir şirkette Genel müdür ve yönetim kurulu üyesi olarak çalıştı. Birikmiş şiirlerini kitaplaştırabilmek, hayalini gerçekleştirmek için kariyerine son verdi. Lise yıllarından beri şiir yazıyor ve bu sene içinde bir şiir kitabının hazırlıklarını tamamlamak üzere. 2009 yılında Murat Gülsoy’un Yaratıcı yazarlık kursuna ve atölye çalışmalarına katıldıktan sonra öykünün büyülü dünyasını keşfederek öyküler yazmaya başladı.

ÖZGE BİRÖZSOY

1984 yılında İstanbul’da doğdu. Bilgi Üniversitesi 2008 İşletme mezunu. Şu anda özel bir şirkette dış ticaret sorumlusu olarak çalışmaya devam ediyor. 2009’da Murat Gülsoy’un ‘Yaratıcı Yazarlık’ kursuna ve ardında da atölyesine katıldıktan sonra kendi çapında günlük tutmaktan ve şiir denemelerinden daha fazlasını yapabileceğini fark etti. Gene bu kurstan 10 arkadaşıyla beraber ayda bir toplanmaya çalışarak öykü yolculuklarına devam ediyorlar.

REZAN ÖZGER

Hukukçuyum. Oysa ben ressam veya yazar, ya da ikisini birden olmak isterdim. Milenyumda avukatlığı bıraktım. Resim yaşam merkezim oldu. Edebiyat da yanı başında yerini aldı. Geçmişte sayısız dava dilekçeleri dışında, kendim için öyküler, denemeler yazdım. Üniversite yıllarında, yerel bir gazetede bir süre başyazı yazdım, avukatlık sırasında Cumhuriyet Gazetesi’nde makalelerim yayınlandı. Son dört yıl içinde, öyküler yazdım, arkadaşlarımla paylaştım. Murat Gülsoy ve Semih Gümüş Yaratıcı Yazarlık Atölyelerine katıldım. Bir öyküm KÜL ÖYKÜ Dergisi’nde yayınlandı.

Çalar Saati Çizen

LEVENT GÖNENÇ

1968 yılında Ankara'da doğdu. 1989 yılında Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. 1992 yılında yüksek lisans (Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü), 1998 yılında doktora (Hollanda, Leiden Üniversitesi Hukuk Fakültesi) çalışmalarını tamamladı. 1982-1990 yılları arasında "Turkish Daily News Gazetesi"nde günlük karikatürler çizdi. 1992 yılında "Zamanın Çizgili Tarihi" ismiyle çizgili günlükleri yayımlandı (Yapı Kredi Yayınları). Internet ortamında yayımlanan "altzine" dergisinde farklı anlatım teknikleri üzerinde çalıştı. "Hayvan" dergisinde 2003-2006 yılları arasında "Aile Çay Bahçesi" isimli köşeyi sürdürdü. Çeşitli dergi ve gazeteler için illüstrasyonlar yaptı, animasyonla ilgilendi, karikatür tarihi ve teorisiyle ilgili yazılar yazdı.

(Berrin Tezel)

Çalar saatin sesiyle uyandım yine; her sabah aynı kalp çarpıntısı, nefret ediyorum beynimi oyan sesiyle, beni en rahat mekânımdan zorla kaldıran bu makamdan. Bu sabah hemen kalkmasam olur, bugün önemli bir toplantı da yok. Kotumu geçirir, üzerine de yeni aldığım beyaz gömleği giyerim tamam. Zaten çıkışta bizim edebiyatçılarla buluşacağıma göre arabayla gideceğim. Bu durumda on beş dakika daha uyuyabilirim, hatta şunu on yedi yapalım. Süper, gözlerimi hiç açmadığım da iyi oldu, uyurum şimdi hemen. Ama ya uyuya kalırsam, bari şu cep telefonunun saatini ayarlayayım. 07:17.

Of ya iki dakikam gitmiş bile, gözüme de ışık girdi.

Şaçma sapan şeyler düşüneyim hemen, o zaman uyuyorum bir anda. “Ofisi koyunlar basmış, bir kadın benim masamda örgü örüyor, sonra ordaki çoban, bisikletiyle ofisten çıkıp yemyeşil kırlara gidiyor, piknik yapan çocuklar mantarlı pizza yiyorlar, televizyon seyrediyorlar, televizyonda annem ablamla bir çeyiz sandığına beyaz iş örtüler yerleştiriyor, yüzü gülüyor annemin, bana bakıyor... Dıt dııt Dııt DIIIT...

Aman be başladı daha çok bağırmadan hemen kapatayım... DIIIIII..!

Ne güzel de tam annemi görüyordum rüyamda ya! Hayırdır inşallah. Bir ara ablamı arayıp bugün annemi rüyamda onunla birlikte gördüğümü söylemeliyim. Ne güzeldi yüzü hiç yaşlanmamıştı. Şimdi yetmiş iki yaşında olacaktı o da, yani dün sahilde karşılaştığım o yalnız yaşayan teyze kadar. Hem yaşlı, hem yalnız olmak zor olsa gerek. Ama nasıl da sağlam tutunuyordu hâlâ hayata. Helal olsun.

Dün gece o kadar uzun yürüdüm ki sahilde Selim'le, ama şimdi zor basıyorum, ayaklarım su toplamış. Yaşlanıyor muyum yoksa boynum da tutulmuş, en kısa zamanda bir doktora gitmem gerek. Selim de yine evlenme teklif etti; hiç istemiyorum ki ben evlenmek. Ama ya yaşlanınca her istediğinde evden çıkacak enerjiyi bulamadığında, balkonda oturup tek başına içinde biriken tüm sözcükleri bir bardak açık çayla yumuşatarak yutmak... İşte bunları düşünmek gerek, dedi Selim. Haklı düşünmek gerek. Ne çok sohbet ettik. Dün gece iki miydi neydi yattığımda, güzeldi ama uykusuz kaldım işte. Selim için hava hoş tabi sekizde mesaisi başlamıyor onun, olan bana oluyor. İyi ki bugün toplantı yok, hiç kaldıramazdım valla.

Şu gözlere bak; mor farımı yanlışlıkla gözaltlarına sürmüşüm gibi, belki sonra biraz makyaj yaparsam toparlarım. Selim'le de konuşmalıyım bugün. Fışır fışır fışır guru guru guru puhhhh. Bu yeni macun da güzelmiş hoş bir tat bırakıyor insanın ağzında. İçim yandı şöyle bir bardak soğuk su içeyim hemen, bir de içim temizlensin yüzüm ve dişlerim gibi.

Aman allahım bu da ne, e bu pantolon geçen hafta cuk diye oturuyordu üstüme. Bir haftada kilo mu aldım yani. İnanmam hayır hayır inanmıyorum, tamam sakin olmalıyım hadi bakalım şimdi sakın elli altı çıkma sakın sakın sakın ne elli sekiz mi? İnsan bir haftada üç kilo mu alır.

Hayır, işe gitmek istemiyorum, evlenmek istemiyorum, giyinmek istemiyorum, güzel yemekler görmek hiç istemiyorum. Ama şimdi midem kazınıyor. Şu güzel sandviç ekmeğine zeytin ezmesi, üzerine krem peynir, domates, maydanoz ve fesleğen koyup hazırlayayım, giderken arabada yerim, yanına bir de elma koydum mu sıkışmış köprü trafiğinde şöyle sağlıklı bir kahvaltı yapmış olurum. On birdeki çikolata kahve saatime kadar tutar beni. Bitter çikolata kilo aldırmıyormuş zaten.

Yogaya da yeniden başlamalıyım hem boyun ağrılarıma da birebir. Ne güzel yoga yaparken hiç ağrım sızım yoktu.

Neyse şimdi o zaman şu bol siyah pantalonum olacak mı bakalım? Tamam şimdilik bunda bir sorun yok. Pekiyi gri bluzumu şöyle dışarı bırakır üstüne de bolca renkli bir fular takarsam şimdilik fazla kilolarımı kimse anlamaz.

Kiloyu bir kenara bırak da esas akşama bir şey yazmadım ya ben. Sonunda senin ne işin var burda kızım derlerse ya beni istemezlerse? Yok ama demezler hem Zeynep de yazmadı kaç defadır. Kız bir öykü yazdı, bir popüler oldu şimdi eli kolu boş geliyor her seferinde ama gerine gerine. Geçen toplantıda biraz taş attılar sanki yok proje ödevlerine yeterince önem vermiyormuşuz, yok bu şekilde hedeflerimize ulaşamazmışız. Sanki ben istemem oturup sürekli yazmak, yok işte olmuyor, beynimi emiyorlar bütün gün işyerinde, sonra da beyin posasıyla yazılmıyor evde bir şey.

Bu öğlen yemeğe çıkmasam da ödevimi yapsam iyi olacak anlaşılan. Bir ara Selim'le konuşmalıyım bugün. Evlenince aşk biter demeliyim, o derin bakışların yerini yorgun, kırgın bakışlar alır, ateşli sevişmelerin yerini ateş düşürücü, ağrı kesici parasetamoller alır demeliyim. Sahilde yapılan uzun yürüyüşlerin yerini mutfakta yapılan uzun didişmeler alır, evlilik bir sel gibi, özenerek yeşerttiğin tüm

güzel duygularını sürükleyip götürür demeliyim. Böyle kalsak hep böyle aşık, hep böyle ilişkiye özenli, hep böyle havai ve hep böyle özgür ve sadık.

Şu mor boncuklu-incikli uzun kolyemi de taksam güzel olacak grinin üzerine biraz renk gelir. Nereye koymuştum ya. Geçen hafta Zerrin'de mi unuttum yoksa, yok oraya takmamıştım. Ya benim kafama takılır şimdi bulmalıyım hemen. Of saat iyice de geç oldu ama yok bu saplantım benim ya şimdi aklıma takılır mutlaka bulmalıyım. Acaba kırmızı çantamda mı, yok burda da yok, a bu anahtar da ne. Geçen ay Selim'in kaybettiği ev anahtarları değil mi? Bende değil diye inat ettim de evin kilidini değiştirtmişti yeniden. Hemen ortadan kaldırayım bari. Neyse bu kolye de çıkar demek bir yerden.

Yani bu zorlamalı ödevler de ne oluyor böyle, yok saat ziliyle kalkacakmışım yok kapıyı çekip çıkacakmışım. Al işte çektim kapıyı çıktım nolucak. Bu mu şimdi yani? Bu evet! Bu çektin de ne oldu? Laptopunu evde unuttun. Anahtarı da çantanın derinliklerinde bulmak bir dert, sabit bir yer edindiremedim şu anahtara. Al buyur 'tekrar' modunda bir daha çektim kapıyı... Sanki yine bir şey unutmuşum gibi geliyor, e bu kadar avare olursan. Servisle gidince daha sistematik hareket ediyorum doğrusu. Evet cep telefonum baş ucumdaydı. İyi ki hatırladım bu en önemlisi cepsiz kalmak elsiz ayaksız kalmak gibi oldu artık valla.

Bu sefer kesin son cümleye hazırım "kapıyı arkamdan kapattım ve evden çıktım..."

(Canan Yalman)

Çalar saatin sesiyle uyandım.

Zaten uykumda bile uyanmayı bekliyordum, çok rahatsız uyudum çok, kâbuslar, abuk sabuk rüyalar, bir ara romatizma ağrılarım tuttu, terledim sonra susadım, şakır şakır yağmur yağdığını duydum, şimşekler çaktı, gök gürledi, sabahı ettim neyse… Hava güzel belli, güneş gözlerimi kamaştırıyor. Kalkmam lazım acelem var.

Evet, acelem var, çocukluğuma gençliğime, bütün anılarıma elveda diyorum veee… Gidiyorum… Öyle hep yaptığım turistik seyahatlerden değil, yıllardır isteyip de yapamadığımı yapıyorum bugün… Öylesine gidiyorum… Ayaklarım nereye götürürse…

Bugün yıllardır terkettiğimiz evimizi satıyoruz da… Bu sıcacık evi satıyoruz.

Pencerelerinden mavi yeşil renkleri keşfettiğim, bahçesindeki ağaçlarda hâlâ babamın kurduğu salıncakların salındığı bu evde son kez uyumak istedim, huzursuzluğum ondan.

Tapuda alıcıyla randevumuz var, kardeşim hazır bekliyordur beni; " Paraya ihtiyacım var." diyordu, ne zamandır.

Yatağın içinde öylece oturuyorum, annemle babamın odasındayım, diğer odalar boş, bütün eski eşyaları dağıtmıştık zaten, yıllardır öyle bomboş, hüzünlü, yaşlı ve yalnızdı bu ev… Üzgünüm ama kararlıyım da, uzaklar beni bekliyor, biraz telaşlıyım, heyecan da var… Akşamdan tıraş olmuştum, gömleğim ütülü, kravatım, takım elbisem hazır, uçak biletim, bavulum koridorda…

Kalkıp giyinmem gerek, karşımda, annemin tuvalet masasının üzerindeki sırları dökülmüş ayna aşağıya doğru kaysa da yerli yerinde duruyor… Kendimi görüyorum, kaşlarım düşmüş, dudaklarımı sımsıkı kapamışım… Hemen ağlak yüzümü düzeltiyorum, dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılıyor, gülümsüyorum, yakışıklıyım hâlâ, gözlerim kapanıyor, gülerken gözlerimi yumarım öteden beri…

Banyoya doğru yürüyorum, yıllanmış aynanın önünden geçerken, göz ucuyla farklı bir kıpırtı hissediyorum, geri geri gidip aynaya bakıyorum… Aaaa, ayna değil bahçeye açılan tahta bir kapı bu, tahtaların aralarından yeşili görüyorum, kapıyı yavaşça itiyorum, hemen arkaya kaykılıyor, sağ ayağımı içeriye doğru atarken sol ayağımla dalları ittirerek ilerlemeye çalışıyorum, hay Allah burası… Burası Andon'un bahçesi!

Eee, nasıl olur, okul yapılmamış mıydı bu bahçeye?

Ben, uzun yıllar odamın penceresini her sabah Andon'un bostanına açardım, camdan baktığımda önce yolu sonra bu bahçeyi, asırlık çınarların arasından da denizi görürdüm.

Bostanda eğile doğrula devamlı çalışan sebze eken, meyve toplayan Andon ile Evdoksiya… Sol tarafta eski tahtalardan yapılmış derme çatma at evi -çocukken öyle derdik- nerdeyse kır atın kişnemesini bile duyabiliyorum -atına yüklediği dolu dolu küfelerle Andon'un semt pazarlarına gittiğini annemden duymuştum- sağ tarafta Andonaki ile Evdoksiya'nın ahşap kulübesi… Küçücük boyumla, biraz uzansam kulübenin çatısına tutunabileceğimi düşünürdüm.

Bazen annemle bostana gider, Evdoksiya'nın annemin istediği sebzeleri söküp getirmesini beklerken kulübenin önündeki çardakta kirli minderli sandalyelerde otururduk, ben sandalyemi kulübenin kapısının önüne doğru çeker, sıkıca kenarlarına tutunur, bacaklarımı sallayarak açık kapıdan içerisini gözetler, hayaller kurardım. Ağaçların arasından ikisinin anlayamadığım konuşmaları duyulur, sonra Evdoksiya bahçenin derinliklerinden çıkar gelir, ahşap masanın üzerinde duran büyük demir teraziyi kemikli elleriyle zincirlerini şangırdatarak kaldırır, sepetindekileri kefelere yerleştirir, kiloları bir o kefeye, ya da diğerine koyarak dengelemeye çalışırdı…

O hep açık duran kapıdan görünenler, bana çok esrarengiz ve farklı gelirdi… Taşlıkta serili kırmızı çizgili kilim, bütün bir duvarı kaplayan çerçeveli siyah beyaz fotoğraflar, irili ufaklı mumlar, kapının hemen yanındaki kahverengi büfenin içinde dizili renk renk bardak çanak, mutfakta isten kararmış karanlık ocak, parlayan bakır tencereler, camlardaki eprimiş dantel perdeler… Bu sıradan şeyler bile o kulübenin içinde başka diyarlar varmış hissini uyandırırdı bende, uzak, bilmediğim yerler, tanımadığım kokular, renkler, sesler…

Evdoksiya bazı sabahlar büyük hasır sepeti koluna takar, istediği evlere uğrardı, sepette mevsimine göre bazen domates, küçük Çengelköy salatalıkları, taze soğan, bazen de karnabahar, havuç, pırasa olurdu. Sepet, içinde ne varsa o kokardı, buram buram maydanoz ya da nane veya yemyeşil marul kokusu. Bazen dut silkeler getirir, bazen de birkaç ayva atardı sepete, hele patlıcan incirleri olgunlaştığında sepetin en güzel köşesine özenle yerleştirir, hangi eve önce giderse diğerlerine hiç kalmazdı. Bazı sabahlar kapı çalınıp da karşımda onu görünce, bu ayrıcalıktan memnun, koşup anneme haber verirdim. Uyku mahmuru annemin, Evdoksiya'nın getirdiklerini beğenmeyip bizi bu ayrıcalıktan mahrum edecek ters bir şey söylemesinden korkar, yanlarında dinelirdim. Sağ ayağı kapının açıldığı basamakta, dizine yasladığı sepeti şöyle bir gösterir, annem getirdiklerini karıştırırken, gözleriyle takibeder sabırla beklerdi. O başını eğmiş öyle dururken ben onu incelerdim… Zayıf, kırışık yüzünde çukura kaçmış gözleri üzgün bakardı, yerleri süpüren siyah eteği, yaz kış giydiği siyah hırkası, başına örttüğü tepesi ağarmış siyah başörtüsü hiç değişmezdi.

Elleri her zaman kirli, tırnaklarının içi toprak doluymuş gibi gelirdi… Hayalimde, yüzündeki derin çizgilere, boynundaki kalın mor damarlarına, kılları gözlerine doğru uzanan gür beyaz kaşlarına, dudaklarının üstündeki bıyıklarına dokunur gerçekten göründükleri kadar sert olup olmadıklarına bir türlü karar veremezdim. Annemin onun da bir zamanlar bebek olduğuna dair beni ikna çabaları hep boşa gider, kafamı karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı. Baharda Evdoksiya bostanın arka tarafındaki dere kenarından topladığı rezene, labada, ebegümeci, hindiba demetlerini ilkönce anneme getirir, herkesin farkına bile varmadığı bu otların farklı farklı nasıl pişirildiğini bilen annemle konuşurken heyecanlanır, o yıpranmış elleriyle saçlarımı okşar, tırnakları yüzüme batardı. Hemen annemin arkasına saklanırdım.

Yaz akşamları güneş batmaya yüz tuttuğunda bostanda bir faaliyettir başlar, tırmıklarla açılmış minyatür su arklarından, büyük su kuyusundan pompalanan berrak sular geçerdi. Andon ve Evdoksiya oradan oraya koşuşturur, kendilerine yardıma gelen Tanaş Usta, yanlarında çalışan Mustafa Dayı'yla beraber ellerinde birer tas, bahçeyi sularlar, her yer mis gibi toprak ve domates kokardı. Bizim sokakta yol boyunca dizilen bütün evlerin arka bahçelerinde akşamsefaları yavaş yavaş kokularını salmaya başlar, anason kokusuyla karışık bir esans bütün mahalleyi kaplardı… Yazlık sinemadan gelen gürültüler karşı sahildeki kulüp Lido'dan duyulan müzikle birlikte açık balkon kapılarından, pencerelerden evlere girer, tüller denizden gelen esintiyle hafif hafif sallanır, hayat şenlenir, sinemaya ya da rıhtıma dondurma yemeğe gidecek komşular yavaş yavaş evlerinden çıkmaya başlardı. İşte o anlarda, kulübenin önündeki çardağın lambasının solgun ışığı, Evdoksiya ile Andon'un o kırık dökük sandalyelerde oturup dinlendikleri zamanları gösterir, ben onların da bu şenlikten pay aldığını düşünür, gönül rahatlığıyla kardeşimin elinden tutar, önden giden annemle babamın peşine takılırdım.

Geceleri susadığımda yatağımdan kalkar, annemin biz korkmayalım diye açık bıraktığı holdeki ışığın sönüp sönmediğini kontrol eder, mutfağa giderdim… Babamın özenle satın alıp mutfağın baş köşesine yerleştirdiği General Electric - bu isim öyle hoşuma giderdi ki, kimse olmadığında generale bir selam çakardım sessizce- buzdolabının yanında duran toprak su küpünün üstündeki büyük bakır

maşrapanın örtüsünü kaldırır, maşrapayı küpe daldırırdım… Annemin görmeyeceğinden emin buz gibi suyu bardağa koymadan kafama diker, üstüme başıma sular damlarken o loş ışıkta etraf bana Evdoksiya'nın evi gibi görünür, tüylerim diken diken olurdu. Maşrapayı yerine zor koyar, koşarak yatağıma döner, yorganımın altına büzülür, yaşlılığı, ölümü düşünürdüm… Kaçmak, uzak diyarlara gitmek, tanımadığım yerlerde saklanmak isterdim, yalpalayan ruhum ancak dereden gelen kurbağa sesleriyle yatışır, ter içinde uykuya dalardım.

Yine karmaşık duygularla uyumakta zorlandığım, sonunda baygın düştüğüm bir gece… Yaz bitti, Sonbahar… Rüzgârın sesi kulaklarımda… Annemi ve babamı duyuyorum, odamda pencerenin önündeler, fısıldaşıyorlar, at kişniyor, uykumu bir türlü açamıyorum. Evdoksiya'ya bir şeyler olduğunu anlıyorum, ne zamandır uğramıyordu bize, bahçede de görünmüyordu, çardakta da oturmuyorlar artık, annemin onlara yemek götürdüğünü biliyorum… "Evdoksiya gitti." dedi annem. İnandım.

Anneme hep inanırdım, doğruları söylerdi, şimdi artık Andon'un da, Evdoksiya'nın da bir zamanlar bebek olduğundan eminim, annem doğru söylemiş.

İşte yine annemi görüyorum, bana doğru yaklaşıyor -gidenlerden değil miydi annem de?- başımı okşuyor; "Hadi oğlum uyansana!"

Rüya mıydı? Ya da karabasan… Her neyse ne uyandım ya, şükür.

Acelem var, önemli işlerim var… Suyu açıyorum, gürültüyle fışkıran paslı suyun temizlenmesini bekliyorum. Başım ağrıyor, kırlaşmış gür saçlarımı arkaya sıvazlıyorum, aynaya bakıyorum, bu ayna yeni… İyi görünüyorum, gün başlıyor, hava güzel… Çabuk çabuk elimi yüzümü yıkıyorum, yüzümdeki derin kırışıkları okşuyorum hiç de sert değiller… Avucuma yeni aldığım losyondan bolca döküyorum… Sabun kokuyor.

Kendime söz verdim, bir daha gelmem buralara, ya da belki bir gün yabancıların yaşadığı bu evin önünden geçerim, kapı açıksa oyun oynayan çocukları görürüm, pişen yemeklerin tanıdık kokularını duyarım… Banyodan çıkıyorum.

Giyindim, yatağın kenarına oturup ayakkabılarımı bağlarken, yerde bir kenara atılmış kırmızı çizgili kilimi görüyorum… Kim, nasıl getirdi onu buraya hiç hatırlamıyorum… Tozlar uçuşuyor perdelerden sızan ışıkta, başımı kaldırıyorum… Bu kadar küçük müydü bu oda? Omuzlarım düştü yine…

Saatime bakıyorum, daha zamanım var, önce tapuya sonra havaalanı… Param var artık… Hem param, hem hevesim… Hazırım uzaklara, uzak diyarlara… Kaçmaya, saklanmaya…

Usulca eğilip bavulumu alıyorum, merdivenin başındayım şimdi, omuzlarımı dikleştiriyorum, hızlıca merdivenlerden inip, kapıyı çekip çıkıyorum.

(Cem Emrullah)

Çalar saatin sesiyle uyandım. Akrep ve yelkovan altı kırk beşi gösteriyordu. Bu zavallı alet tam bir aymazlık içinde olmalıydı çünkü tamamen yanılıyordu. Saat altı kırk beş olamazdı ki! Yani ben yatağa yatalı altı saat kırk beş dakika geçmiş olamazdı çünkü eğer öyle olsaydı, ben hâlâ bu kadar uykulu olmazdım. Kapatma düğmesine basıp tekrar gözlerimi yumdum. Bu zamansız uyanma stresinden kurtulmak için kendimi hayal dünyasına attım.

Hayalimde ben bir şirket çalışanı değil bir Hint racasıydım. Başımda sarık, üzerimde bir entari, sarayımda oturuyor, büyük bir yelpazeyle beni serinleten hizmetkârlarıma bakıyordum. Tahtımda oturuyor, 'Bugün ne yapsam acaba?' diye düşünüyordum. Aniden yelpazeci bip bip bip diye ötmeye başladı.

Gözlerimi açtım. Zavallı aptal saat, hâlâ saatin altı kırk beş olduğunu zannediyordu herhalde. Elime aldım, yedi on beş ifadesini görür görmez, yorganı üzerimden fırlatıp, giyinmeye başladım. On beş dakika içinde giyinip, evin aşağısındaki, servise bineceğim yokuşun başında olmalıydım. Saat haklıydı. Zaman gerçekten de yedi on beşti. Akşam yediklerim midemde ekşidi. Başım ağrıyordu. Sevgili Hint racası hizmetlisi; akşamdan kalmalık için formülünüz var mıdır acaba? Derken telefonum çaldı. Arayan servis şoförüydü. Trafik sebebiyle

on beş dakika geç kalacağını bildirdi. Peki deyip kapattım. Siyah çorabım elimdeydi. Bir tekini giymiş, diğerini giymemiştim. Öylece kalakaldım. Tekrar hayal kuracak zaman vardı.

Ben sevgili Hint racanız olarak emrediyorum; derhal tüm hizmetliler toplansın. Bir iki dakikaya kalmadan tüm hizmetliler toplandılar. “Sayın racamız; bugün kahvaltıda bal kaymaklı kuş sütü mü, dilberdudaklı börek mi istersiniz?” diye sordu biri. Fevkalade öfkelenerek cevap verdim. ‘Bir haftadır aynı menü dönüyor, böyle racalık olmaz olsun. Derhal hint ülkesinin her yerinden en güzel yemek yapan kocakarılar toplansın ve racanın menüsü yeniden düzenlensin!’ diye buyurdum. Tırırırıp tırırırıp sesiyle telefon çaldı.

“Efendim?”

“…”

“Ne?”

“…”

“Kuş sütü hazır mı?”

“…”

“ Yokuşun başında mısın?”

“…”

“Hemen geliyorum…”

“…”

“Tamam tamam.”

Derhal ayaklandım. Kapıdan çıkmak üzereyken, bu öğleden sonra sayın genel müdür yardımcısına sunmak üzere hazırladığım sunumu kendime mail atmadığımı fark ettim. Ama bekleyenler… Sayın insan kaynakları, sayın pazarlama departmanı, hepsi köpürmüştür şimdi. Kafayı yemişlerdir. ‘En iyisi şunları göndereyim sonra da motosikletle işe giderim’ dedim. Tabii bu kararım, sunumun üzerinde çalışmam için bana bir on beş dakika verecekti.

Bilgisayarı açtım. Tembelce içindeki bilgileri saymaya başladı. Beş dakika sonra emrime amade hale geldi. Bana bu evde bir Hint racası muamelesi yapabilecek tek şey varsa o da bu bilgisayardı. Kopyala derim kopyalar, yapıştır derim yapıştırır. Hatta bazen sabaha kadar açık bırakırım, çalışır benim için. Ben uyurum, o tüm gece çalışır. Ne hazindir ki kendi kendine sunum hazırlayabileni yapılmadı daha.

Masaüstüne kaydetmiş olduğum dosyayı açıyor, sabah narsisizmiyle ‘Ulan ne güzel sunum olmuş be!’ hissiyle gözden geçiriyorum. Evet! Piyasadaki muhtemel fırsatlar, yeni ürünlerden kaynaklanan masraflar, rakiplerin beklenen pazarlama stratejileri, her şey ama her şey yerli yerinde. Aaa son bir düzeltme! Sunumun sonunda ismim yok. Hemen ekliyorum.

Cem Emrullah

Manipur Eyaleti Baş Racası.

Sil sil sil! Espri yapacak zaman değil! Düzeltiyorum. En iyisi sadece ismim kalsın... Racalığı olmayan title'ı ne yapayım ben! Sunum hazır olduğuna göre sadık uşağım bilgisayara söyleyeyim hemen mail'le göndersin şirketteki diğer sadık uşağım bilgisayarıma. Hatta vakitten kazanmak için gönder tuşuna basar, o daha göndermeden evden çıkarım. Ben merdivenleri inmeden o göndermiş olur. Böylece vakitten kazanırım. Gönder tuşuna basıyorum. Evden çıkmak üzere tüm aksesuarlarımı toparlamam gerek. Kaskım, sırtlığım, eldivenlerim, motosikletin anahtarı. Ah ben! Ah! Ah tembel ben! Racalığı abartmasaydım, serviste camdan bakarken, müzik dinliyor olacaktım şimdi.

Her neyse. Tüm ağırlıklarımı yükleniyorum. Bekle beni İstanbul trafiği! Kapıyı açtım, son bir derin nefes aldım. Kapıyı arkamdan kapattım ve evden çıktım.

(Dilek Emir)

Çalar saatin sesiyle uyandım. Anneannemin ben daha çocukken evimize hediye ettiği saatle uyanıyorum hâlâ. Evlendikten sonra bir gün annem elime tutuşturdu. Madem yıllarca okula gitmeden önce bununla uyandın, devam etmelisin, dedi. Biraz çaresiz, biraz çekinik ama çok da anlam yüklemeden aldım. O ânı ciddiye almam lazımmış, şimdi daha iyi anlıyorum. Çünkü bas bas bağırıyor. İnsan yıllarca horoz sesiyle uyanabilir mi? Evet horoz. Hem de boğazı kesilecekmiş gibi avaz avaz dibimde bağıran bir horoz. Son zamanlarda üşütmüş gibi ötmesi durumu daha da çekilmez hale getiriyor üstelik. Pilinin bittiğini anlıyorum böylelikle. Ne zaman pili bitmeye yaklaşsa, gırtlak kanserine tutulmuş çaresiz bir horoz oluyor. O zaman hırıltılı bir inlemeyle ötüşü yavaşlıyor, yaşamaktan acı çekiyormuş ve ağır ağır ölüyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Böyle durumlarda pillerini tazelerim. Sesi gençleşir, pürüzsüzleşir. Ben de geleneğimi devam ettirmekten, sahip olduğum şeylerin istikrarını korumanın getirdiği tatlı güvenden keyif alırım ama galiba bu sefer yapmayacağım. Yavaş yavaş tükenişini izleyip kaderine terk edeceğim onu. Bir şeyler değişmeli artık diyerek cinnet geçirdiğim bir dönemin son sahnesi bu. Savaş başlayalı çok olmadı ama bir savaşın başlayacağını anlamam uzun sürmüş olmalı. Senelerdir değişmeyen şeyler artık

güçlerini kaybettiler. Kararlılık ve cesaret birçok şeyi tepetaklak edebiliyor. Horozum da son olarak bundan nasibini alacak. Yufka yürekliliğe yer yok.

Horozu susturdum susturmasına ama öteki horoz az önce uyanmış ve banyoda tıraş oluyor. Sonra gürültüyle yattığımız odaya bornozunu fırlatarak giriyor. Artık uyumak da mümkün değil zaten. Kendi kavrama sınırları dahilinde gürültü yapmadığını zannederek giyinmeye başlıyor. Sonra uyandığımı fark edip, onun üstüne bunu giyeyim mi, bunun altına bu olur mu, soruları. Aslında tam bu noktada uyuma numarası yaparım genelde ama iki gündür öksürdüğüm için yeterince derin nefes alma taklidi yapamıyorum. Anlıyor tabii, horoz ne de olsa. Yastığı dikleştirip bir gözümle katkıda bulunarak, kötü, olmadı, ı-ıh gibi şeyler çıkarıyorum kurumuş ağzımdan. Sonra neden oyun yapmadığıma şaşırıp horozun berbat bir eşleştirmesini onaylıyorum. Eskiden bunu yaptığımda hafif bir rahatsızlık duyardım. Artık onu bile duymuyorum. Ben onayladıktan sonra rahatlıyor, yanağıma bir öpücük kondurup gidiyor. Kapıyı küt diye çektiğinde, ben yatağın kenarında, omuzlarım düşük yere bakarak oturuyor oluyorum. Terliklerimi buluyorum ve ayağa kalkıyorum. Pijamamın lastiği gevşek, yukarı çekiyorum. Sanki biri beni elbise askısına takmış, yukarıdan tutup gezdiriyor. Gözümün biri galiba hâlâ kapalı. Yüzümü yıkıyorum, o da açılıyor. Banyoda her şey yıllardır aynı yerde duruyor. Ayaklı komodin aynası, diş fırçaları, macun, yüz temizleme jeli, tıraş köpüğü, losyonu, birkaç kuru deniz kabuğu. Uyuşuk uyuşuk dişlerimi fırçalamaya koyuluyorum. Altı ayda bir değiştirin diyorlar diş fırçalarını, bu fırçayı kim bilir ne zaman aldım? Lavabodan elimle su geçiriyorum, tükürürken. Bu arada tuvalete gitmediğimi fark ediyorum. Daha çok su içmeliyim. Banyodan pijamamı yukarı çekerek çıkıyorum. Mutfağa gidiyorum. Kahvaltı falan hazırlayamam, her ne kadar öyle görünmesem de acelem var. Mısır gevreğini bu sefer kullanmaya kıyamadığım Japon desenli porselen kâseme döküyorum. Misafirlik kâseler bunlar, misafirler her şeyin en iyisini hak eder. Sütü de üstüne bolca döküyorum. Ağzımda kıtırdatarak yerken horoz geliyor aklıma. Buna benzer şeyleri hayatları boyunca nasıl yiyorlar? Bu fütursuz düşünceler nasıl bu kadar kendilerine güvenerek aklımdan geçmeye kalkıyorlar ki? Daha da kıtırdatıyorum gevreği ve lüzumsuz bilinç akışını duymazlıktan geliyorum. Dolabımı açıp askısıyla hazırladığım çok severek bugün için seçtiğim boğazlı siyah kazağımı ve en beğendiğim ütülenmiş bol kotumu giyiyorum. Uzun konçlu botlarımla yeni aldığım dağcı montumu da bir çırpıda üstüme geçiriyorum. Ve artık balkona gitme vaktidir, diyorum. Sakladığım bavullarımı tek tek kapıya getiriyorum. Bir an antredeki aynaya yakalanıyorum. Yüzüm sanki sıradan bir günü yaşıyor, aynı, sanki ekmek almaya köşedeki fırına gidiyor. Bu kadar mı umursamaz olunur? Üstüm başım aynı fikirde değil, havalı, rahat bir duruşu var, yakası kalkık mont yapıyor bunu, biliyorum. Ama sonra anlıyorum, çaktırmamaya çalışıyor yüzüm, kimseyi rahatsız etmek istemiyor, her zamanki görünüşünün arkasına saklanmak iyi geliyor. Hadi bakalım, diyorum yüzüme ve üstümdekilere. Anahtarlar ayakkabı dolabının üstünde sakin görünüyorlar. Kapıya dönüyorum. Bavulları çıkarıyorum. Dışarıya küçük sağlam bir adım atıyorum. Aklıma, insanlık için büyük bir adım gibi yersiz şeyler geliyor. Gülümsüyorum. Kapıyı arkamdan çekip, evden çıkıyorum.

(Huriye Dikici)

Çalar saatin sesiyle uyandım. Gözkapaklarımı üzerinde kayalar varmış gibi kaldıramıyorum. Gittikçe yükselen arı vızıltısı beynimin içinde cayırdamaya devam ediyor ama ben bir türlü ayıkamıyorum. Saat dört. Perdeler sıkı sıkıya kapalı. Karım sırtını dönüp yorganı başına çekiyor. Oda da buz gibidir şimdi. Bir an önce giyinip çıkmalıyım. Fırın yakılacak! Ortalık toplanacak! Sabahçılara açmaları, poğaçaları simitleri yetiştirmem gerek. Kayınçonun babadan kalma küçük, eski fırınına da, kayınçoya da mahkûm oldum ya, helal olsun bana! Patron nerden duydu acaba? Acenteden biri anlatmış olmalı. Fethiye'de işitmeyen kalmamıştır. Kolay kolay iş bulamam artık. Bundan sonra kaptanlık değil miçoluk bile vermezler bana. Allahtan önümüz kış. Belki bahara her şey unutulur. Belki de Bodrum'a falan taşınırız. Gerçi bütün tekneciler, acenteler birbirini bilir ya, neyse...

Ah ulan ah! Şimdi denizde olmak vardı. Saat yedilere kadar uyurdum. Lombozlardan ipil ipil süzülen sıcacık güneş ışıklarıyla uyanırdım. Ne kayınçoya, ne de fırınına tenezzül etmezdim. Teknenin bakımıyla uğraşarak kışı geçirir, maaşımı da alır, krallar gibi yan gelir yatardım.

Şöyle on beş dakika daha uyusam... Kahvaltı etmeden fırlarım evden. Simitler pişince de, bir çay tamamdır. Yüzümü yıkamadan olmaz! Geçen sefer "Gözünün

çapağıyla girme buraya!" dedi, cinli herif. Neyse bir de kayınçoyla papaz olmayalım. Zaten karıyla aram açık…

Sabahın köründe kalkmak ölümden beter geliyor. Sıcacık yorgana sarılıp başımı yastığa gömüyorum. Birazcık daha uyusam…

Rüzgâr serin yumuşacık elleriyle yüzümü okşayınca uyanıyor, hemen üzerime pikeyi çekiyorum. Seviyorum sıcacık örtünü altında tekrar uykuya dalıvermeyi, bir beş dakika daha kestirmeyi. Dışarıdan tabak, kaşık, çatal sesleri geliyor. Konuşmalar gülüşmeler yok. Demek ki kimse kalkmamış daha. Kalkmazlar tabi. Geldiklerinden beri bir buçuk, ikiden aşağı yattıkları yok ki! Sabahın ikisinde yat, yedide kalk! Dört gündür doğru dürüst uyumadım. Yabancılar bir başka oluyor. Saat sekiz buçukta kahvaltıyı hazır istiyor adamlar. Gece de saat on dedi miydi yatarlar. Diğer müşteriler en geç on bir, on bir buçukta yatarken, bunlar ha bire oyun oynuyorlar. Yok, sessiz sinema, yok tabu, yok bilmem ne. Ha bire şamata! Sabahta kalkamıyorlar tabi. Kahvaltı on birde bitiyor. Öğle yemeğine üçte oturuyoruz. Akşam yemeği dokuz da başlıyor. Çay kahve derken, gece yarısı oluyor. Her şeyin saati kaydı.

Patronla birlikte iki aydır denizin üzerinde o koy senin, bu koy benim dolaşmaktan imanım gevrediydi. Tam gittiler tekneyi bağlar rahat ederim derken, bunlar çıktı. Gelmesinler diye verdiğim fiyattan bir dolar bile inmedim. Buna rağmen kabul ettiler.

Bana da yapacak bir şey kalmadı. Gemici İlhan'a da anlatamadım. "Niye aldın bu turu? Hani tur almayacaktın? Hani bir hafta izin yapacaktık?" diye ukalalık yapmasaydı kavga çıkmayacaktı. Bırakıp gitti eşşoğlueşşek. Hele şu yolculuk bitsin… Onun hesabını da ayrıca göreceğim. Hele şu hafta sonu bir gelsin… Buralarda hiçbir teknede iş bulamaz artık. Gökova'yı dar edeceğim ona. Neyse Allahtan aşçı Gülay sesini çıkarmadı. Sevgilisi Zafer yardıma gelmeseydi Gülay'la çok zorlanırdık. Hoş Zafer de huysuzlanmaya başladı ya… Her sabah homurdanıp duruyor "Beni servis elemanına çevirdiniz. Onu götür, bunu getir" diye. Adam haklı. Sen kaptan ol, sonra git Gülay'ın hatırına gemicinin ayak işlerini yap. Ağrına gidiyor tabi.

Offffff nerden geliyor bu düşünceler sabah sabah aklıma. Uyumak istiyorum yahu!

Sanki bir vızıltı var…

Şöyle evimde, yatağımda gailesiz, geniş geniş, ferah ferah öğlene kadar uyusam… Kalkıp şöyle rahat rahat, keyifle banyomu yapsam… Karımın hazırladığı kahvaltı sofrasına otursam! O da girmişti havaya. Sesi çıtır çıtır, nasıl da canlı çıkmıştı sevincinden. Beni karşılamaya hazırlanıyordu. Hevesi kursağında kaldı. Bizi bu şekilde kabul edecek kadın azdır. Sezon başladı mı altı ay denizdesin. Boşuna dememişler "Denizcinin parası pul, karısı dul" diye.

Yatağın sağ ucunda kamaranın duvarına dayalı müşterilerin Samsonite bavulu duruyor. Sol taraf da dar geliyor. Bacağımı açarak gerineyim derken bavula çarpıyorum. Yastığı biraz daha köşeye çekip çapraz yatmayı deniyorum. Bu

seferde ayaklarım yataktan çıkıyor. Pikeyi tekrar düzeltiyorum, başımın üzerine çekiyorum. Şöyle bir yarım saat daha uyusam…

Dün neydi öyle ya… Tam bir kâbus! Tam demir atıyoruz, bağlanıyoruz daha Zafer tekneye çıkmadan, kadınlar başlıyorlar denizi incelemeye. Yok, burası pis, yok denizin içinde iplik gibi şeyler var. Sürekli kapris. Tahammül edemiyorum huysuzluklarına yahu.

“Ayy, ben burayı beğenmedim. Baksana suyun üzerinde yağ lekeleri var. Gidelim burdaan” diye başlıyorlar vızıl vızıl, cırıl cırıl söylenmeye.

Hadi bakalım, kıç halatlarını topla, demir al, başka koya yollan. Gün içinde üç koya birden gittik yahu. Gel de sinir olma! Ne illet şey bunlar. Ben de taktım ya, onları memnun edecek şeyler yapmak istemiyorum. Billur gibi koylar var ama götürmüyorum.

Gülay’da ayrı hikâye… Bırakıp gitmedi ama surat bir karış. Taze fasulye ayıklamak için havuzluktaki masaya oturduğunda, Hülya kızıl saçlarını savurarak yanına gelip tarif sorunca yüzünün ifadesinden zıtlaşacağını anladım.

“Benim eşim kalp ameliyatı oldu. Bu nedenle tuzsuz ve az yağlı yemesi gerekiyor. Onun için ayrı pişirebilir misiniz? Siz zeytinyağlıyı nasıl yapıyorsunuz?” diye kadın bıcır bıcır konuşuyor. Bana soğuk bir edayla “Şimdi sıra yemeklerde mi?” dercesine bakan Gülay buz gibi hırlayan bir ses tonuyla,

“Zeytinyağlı nasıl yapılırsa öyle!” diye kestirip attı. Az domuz değildir hani. Damarı tutmasın. Hülya bir an durakladı, belli ki bu çıkışa bir anlam vermeye çalıştı. Kısa bir sessizlikten sonra sakin bir ses tonuyla:

“Kavurarak mı, çiğden mi? Çiğden yapıyorsanız ayrı pişirmenize gerek yok diyecektim” deyince, ses tonu, duruşu, bakışıyla germeye devam eden bizimki.

“Bana gönderilen tarife göre yapıyorum,” dedi.

“Kim tarif gönderdi size?” İri iri açtığı yeşil gözlerinde beliren şaşkın bakışlarla cevabını bekledi Hülya.

“Meltem hanım,” dedi Gülay. Kalkıp mutfaktaki raftan bir kâğıt alarak havada, işte kanıtım dercesine salladı.

“O mu tarif gönderdi size? Meltem benim kardeşim. Biz aynı tarzda pişiririz yemekleri.” Hızla arkasını dönüp güverteye doğru yürürken “Eyvah!” dedim, savaş çıkıyor.

Biraz sonra kibar Meltem ile Hülya, tekrar havuzluğa gelip Gülay’la konuşmaya başladılar. Konuşma tartışmaya döndü, sonunda kibar hanımın sabrı taştı.

“Bakın Gülay Hanım bu bizim tatilimiz. Biz nasıl istiyorsak o şekilde pişireceksiniz! Bunu ister bir rica olarak alırsınız, ister bir emir.” Sert kararlı bir ses tonuyla söylenen bu sözler karşısında direnci kırılan bizimki yelkenleri indirerek:

“Bir rica olarak alıyorum. Siz nasıl isterseniz öyle pişiririm.” diyebildi. Bir kere daha kavganın kıyısından döndük. Kadınlar güverteye çıkınca, masanın öbür ucunda oturan Zafer, Gülay’a sokulup, omuzlarından sarıldı, kulağına eğilip,

“Daya şimdi bunlara bol sarımsaklı yoğurdu. İstekleri azalır, mayışır uyurlar. ” dedi

“İki diş fazla atacağım zaten.” diye kıkırdadı Gülay.Bir de, bana gelmiş “Sen beni savunmuyorsun. Beni ezdiriyorsun,” diyor. Ne demişler, hem suçlu, hem güçlü. Offf, hadi oğlum! Unut bunları da uyu...

Bu arı vızıltısı uyutmayacak ki…

Güneşin ışıkları lombozlardan arsızca girip aydınlatıyor küçük kamarayı. Tam yüzüme geliyor. Göz kapaklarımın üzerinden, gözlerimin içine beyaz parlak iğneler batıyor. Pikeyi başıma çekiyorum. Beyaz pamuklu dokumanın gözeneklerinden sızan güneş ışıklarını gözlerimin içinde hissediyorum. Gözkapaklarımın içi bal sarısı parlak bir ışıkla doluyor. Karanlık olsun diye sağ bileğimin tersini gözlerimin üzerine koyuyorum. Nafile. Biraz sonra kolum uyuşuyor ama aklım aynı hızla çalışmaya devam ediyor.

Binlerce arının iğnelerini beynime batırması yetmiyormuş gibi birde vızıltıları… Bütün uykum kaçıyor. Kalkıp saate bakıyorum. Sekizi çeyrek geçiyor.

Bu yolculuk bitmeden bana rahat da yok, uyku da yok anlaşılan. Pantolon ve gömlekle uyuduğumu fark edip şaşırıyorum. Yoksa sarhoş muydum diye düşünüyorum. Üzerimdekileri çıkarıp şortumu giyiyorum. Üzerime de bir tişört geçiriyorum. Banyoya giriyorum. Lavabo o kadar küçük ki sadece ellerimi yıkayabiliyorum. Lavabonun yarım metre üzerinden teknenin ahşap duvarı yükseliyor. Duvara gömülmüş gibi olan lavaboya başımı sokarak yüzümün önce sağ tarafını, sonra sol tarafını yıkıyorum. Lavabonun üzerindeki duvarda hareketli büyüteçli bir ayna var. Saçlarımı, sarıya boyattığım perçemlerimi, dikkat çekecek şekilde kulaklarımın üzerinden geçirip, arkaya doğru ellerimle tarayarak topluyorum. Bir elim saçımda, tutturmak için arandığım lastikli tokayı yastığın altında buluyorum. Atkuyruğumu tutturup, turuncu plastik kordonlu güneş gözlüğümü boynuma asıp, kamaradan çıkıyorum.

Üzerinde kilim serili koridordan geçerek havuzluğa geliyorum. Sol taraftaki mutfakta aşçı Gülay kahvaltı hazırlıyor. Mutfak tezgâhının üzerinde zeytin, çeşit çeşit peynirler, tuzluklar, büyük bir yumurta kartonu, peçetelikler, söğüş domates, lira gibi kesilmiş hıyarlar, bir tabak maydanoz masaya koyulmak için bekliyor. Büyük kuşhaneye dizilmiş sarı sarı gevrek gözlemeler, üzerlerinde koyu kahve saç yanıklarıyla iştahımı kabartıyor. Demlenmiş çayın kokusuyla tamamen uyanmış durumdayım ama güne başlamaya hazır değilim. Huysuzluğum hâlâ üzerimde. Havuzluktan güverteye çıkıyorum. Sekiz kişilik servis açılmış, tabaklar masaya dizilmiş. Üç erkek müşteri -bunlarla yıldızımız barışsaydı misafir derdim- mavi minderlerde yarı uzanmış, kahvaltıyı ve diğerlerini beklerken sabahın sessizliğinde kitap okuyorlar. Sakin sütliman bir sabahın içinden geçiyorum. Bu dinginlikte daha da hareketsiz görünüyorlar. Lokanta kapılarına koyulan ellerinde menü taşıyan insan boyutundaki alçı adamlara, oraya süs diye bırakılmış kitap okuyan iri biblolara benziyorlar. Onların bu oturuşları, dinginlik, pırıl pırıl hava dahi içimdeki huzursuzluğu dağıtmaya yetmiyor. Zafer’in yıkadığı güverteden ıslak ahşap kokuları geliyor.

Her sabah yaptığım gibi güne daha dinç başlamak için yüzmeye gidiyorum. Bugün geç kaldım. Müşteriler kalkmadan yüzmüş olmalıydım. Teknedeyken satın

aldığım kırmızı çizgili peştamalı alıp güverteden süvari merdivenine doğru yürüyorum. Tişörtümü çıkarıp yelken ipinin üzerine atıyorum. Peştamalı da üzerine bağlıyorum. Geldiği günden beri en erken kalkan Meltem, -şu kibar olan- her zamanki gibi yüzüyor.

Süvari merdiveninden iniyorum. Güneşin ışıkları altında denizin içinde minik minik beyaz iplikçikler görünüyor. Hayret! Kibar Meltem bunları görmemiş anlaşılan. Yoksa hayatta girmezdi Biz de sabah sabah, kıç halatlarını söküyor, demiri kaldırıyor, seyir hazırlığı yapıyor olurduk. Irgat da salya yapıyor. Demir atmak problem olmaya başladı. Sintineyi de bir an önce boşaltmak lazım. Birde koku var diye söylenirler şimdi.

Bu haliyle deniz benim de gözüme kirli görünüyor. Duru, pürüzsüz yüzeyden görünen bu minik iplikçiklere aldırmıyorum. Çam ağacından düşen kuru yapraklar suyun üzerinde son yolcuklarını yapıyor. Klimanın köpüklü suyu denize karışıyor. Keyfimi kaçırmaya yetmiyor bunlar. Dibi görünmeyen, suluboya bir tabloda gibi derinleşip giden denize balıklama atlıyorum.

Kollarımın üzerinden akıp giden denizin içinde kendimi özlediğim sevginin, güvenin ipeksi kollarında hissediyorum. Sessizliğin, hafif hafif esen rüzgârın içinde rüyada gibiyim. İşte böyle bir şey kendini emniyette, güvende hissetmek diye düşünüyorum. Zaman koşmuyor. Ne geçmiş peşimde, ne de ben gelecek peşindeyim. İkisinin arasındaki o ulaşılmaz anı yaşıyorum.

Tekneden uzaklaştıkça içime dirilik veren bir coşkunun dolduğunu hissediyorum. Sağ tarafta kalın gövdesi ince bir dal parçası gibi köklerinden kırılmış olan koskoca çam ağacı, denizin derinliklerine doğru uzanmış yatıyor.

Dün de koylarda kırılmış olan bu çam ağaçlarına taktılar… Yeni bir koya girdik, demiri attık, bağlandık. İçimden bakalım ne kusur bulacaklar derken, Hülya, Serap'a:

"Tam beş tane saydım. Yazık günah bu ağaçlara" dedi. Tam o sırada yabancı bayraklı bir tekne de çam ağacına bağlanmaya çalışıyordu. Bana dönerek:

"Bunları sahil korumaya şikâyet etmek lazım," dedi.

"Bize cezayı anında dayıyorlar. Bunlara gelince uyarı verip gidiyorlar. Bir şey yaptıkları yok. Biz de yıldık," dedim.

Bu konuşmadan olsa gerek, bu sabah ben de bu ağaca daha dikkatli baktığımı fark ediyorum. Yıllarca kendine bağlanan teknelerin yüküyle çatırdayarak parçalanırken çıkardığı sesi duyar gibi oluyorum. Koskoca çam ağacı köklerinden kırılmış. Bileğim kalınlığında iri köklerin, kayaların içinden nasıl sökülüp çıktıklarına şaşırıyor, kayaların üzerinde havada duruşlarına hayretle bakıyorum. Çam ağacının omacasından çıkan kurumuş köklere bakarken içim acıyor. Bu hali ölümü çağrıştırıyor bana. Bütün bu güzelliğin içinde ölüm, çok uzaklardan, ergenlik, gençlik yılarımın arasından şimdiye hızla akıyor. Yoksa şimdi mi geçmişe akıyor? Birkaç dakika önce hissettiğim yaşadığım şimdiden, hızla, ışık hızıyla geçmişe kayan düşüncelerimi tutamıyorum. Birden babamı kaybettiğim deniz kazasının içinde buluyorum kendimi. Geçmişten şimdiye akan, şimdiden geçmişe akan bu düşünce girdabından kurtulmak için kollarımı birleştirip hızla dalıyorum.

Sonra saymaya karar veriyorum. Olsa olsa elli kulaç daha var. Yüzüyorum, otuz sekiz kulaçta hedeflediğim burundayım. Biraz rahatlamış hissediyorum.

Dönüşte, çam ağacının önünde durmaktan kendimi alamıyorum. Hülya'nın, Serap'a söyledikleri geliyor aklıma. Sanki göz ucuyla beni göstererek fısıltıyla:

"Katilim, mavi yolculuk yapan tekne kaptanlarıdır," dedi. Ya da bana öyle geldi.

"Bak, yırtık mavi bir naylon poşet de dallardan birine takılmış. Vay benim mavi bayraklı koylarım" diye konuşurken Serap da sanki bana bakıyordu.

Çok kısa bir süre önce, belki bir ay önce yaşam dolu olduğu, üzerinde kurumuş olan yavru kozalaklardan belli olan çam ağacının duruşu, beynimde yankılanan bu konuşmaların etkisiyle beni hiç beklemediğim ölçüde sarsıyor.

Sabahın tadı kaçıyor. Güzel bir rüyadan, gürültüyle düşüncesizce, uyandırılmış gibi huzursuz oluyorum. Bu duygudan hem kurtulmak, hem de içimde saklamak bunu arkadaşlarımla paylaşmak istiyorum. Kiminle? Neye yarayacak diye düşününce içim daha da sıkılıyor. Babamı kaybettikten sonra gittiğim psikologla konuşa konuşa filozof oldum galiba. Babamı o fırtınada kaybetmeseydim balıkçılığı bırakmak aklıma bile gelmezdi. Balıkçıyken kendimi hiç böyle töhmet altında hissetmemiştim.

Tekrar yüzmeye başlıyorum. Tekneye yaklaştıkça çam ağacından, ölümden, babamdan uzaklaşıyorum. Geriye bakmıyorum. Kıyıya yakın yüzüyor, denizin içindeki kayalara ayaklarımla dokunmak için boy veriyorum. Ayaklarım kayaya değer değmez çocukça bir sevinç doluyor içime. Birinin üzerine oturuyorum. Dengede kalabilmek için kollarımla yüzüyor gibi yapıyorum. Uzaktan bakınca yüzüyor gibi göründüğümü düşünüp neşeleniyorum. Umarım bütün gün böyle geçer.

O sabah hıyarlık etmeseydim aslında her gün şen şakrak geçerdi…

Cep telefonumdan yükselen yaban arısı vızıltıları kahvaltı keyfimizin bittiğini cayır cayır haber verdiğinde, üçümüz de arı sokmuş gibi zıplarcasına, tedirgin, huzursuz masadan kalkmış, telefonun tuşuna bastığım andaysa güverte isyankâr bir sessizliğe gömülmüştü.

"Günaydın kaptan. Ben Melek. Nasılsınız?"

"Sağ olun efendim."

"Biz şu anda havaalanındayız. Bavulları bekliyoruz. Alışverişi yaptınız mı?"

" Daha yapmadık Meltem Hanım."

"Neden yapmadınız? Saat dokuz buçuk olmuş."

"Listede eksikler var. Onun için sizi bekledik," falan diye kıvırdım.

"Eksik varsa alın, parasını öderiz diye yazmıştım. Siz daha teknede oturuyorsunuz. Bana bahane uydurmayın!" dedi.

Bir an bir sessizlik oldu. Sonra birtakım haşır huşur seslere rüzgârın uğultusu karıştı.

"Zaten daha marketler bile açılmadı," derken, kocasının, kendini beğenmiş herifin, kasıntı sesi kulağımda patladı.

“Nasıl bu saate kadar alışverişi yapmazsınız? Biz geldiğimizde her şey hazır olmalı. Yoksa bunun hesabını sorarım!”

Herif bağırmaya başlayınca… Zaten sinirlerim yay gibi gerilmiş… Kibirli sesiyle iyice afakanlar bastı. Ben de dayılandım.

“Tamam, beyefendi. Alışveriş falan yapmıyorum. Turu da iptal ediyorum. Paranızı da iade ediyorum!”

“Sen kim oluyorsun da tur iptal ediyorsun! Ben para falan almıyorum. Sizi mahkemeye vermeyi de bilirim,” diye çıkışıp telefonu yüzüme kapattı.

İki dakika sonra acenteden aradılar. Onlar devreye girmeseydi turu gerçekten iptal edecektim. O anda her şeyi göze almıştım.

“Patron duyarsa işinden olursun... Mahkeme falan diyorlar. Gel tatlıya bağlayalım. Dile bir özür bitsin bu iş. Müşteriyle kavga edilir mi koçum? Fethiye’de herkes yatarken sana müşteri buldum. İyi bir ekibi var dedim. Hiçbir teknede bayan aşçı yok, bunda var dedim. Bak koçum, müşterinin ekibe geldiğini sen benden daha iyi bilirsin. Teknenin payı yüzde yirmidir. Yoksa ne farkın var, aynı koy aynı yemek. Müşteriyi memnun edeceksin ki, bir daha gelsin. Seni arkadaşına tavsiye etsin. Bir duyulursa ne sen, ne ekibin bir daha hiçbir teknede iş bulamazsınız,” diye aba altından sopayı da gösterdi.

Sonunda geldiler. Özür dilemeye yanaşmadım tabi. Gerçi kadın kibarca:

”Bizim gönlümüzü alacak olan sizsiniz galiba!” dedi, gözlerini bana dikerek. Dedi de, benim de damarım tuttu.

“Benim de gönlümü alacaksınız herhalde,” dedim. Tartışma tekrar başlayacağı sırada Gülay’la Zafer imdadıma yetiştiler. Onların hoş geldiniz, nasılsınız falan diye lafa karışmasıyla iş tatlıya bağlandı. Bağlandı ama aramızdaki hava ısınmadı bir türlü. Herkes patladı patlayacak gibi gergin. Gemide isyan! Mavi yolculukta kavga! Tüylerim diken diken oluyor. Teknede müşterilerin kendi aralarında tartışmalarına, kavgalarına çok şahit olduk da, kaptan ve ekibinin müşterilerle kavgası ilk olacak.

Başından mayhoş girdik. Hıyarlık bende oldu. İlhan’la Gülay kahvaltıdan sonra alışverişe gideceklerine yok keyif çayı, yok sabah kahvesi muhabbetiyle yayılmasalardı… İlhan’la tartışmasaydım… Sabah sabah gerilmeseydim daha alttan alabilirdim…

Ya sonra? Müşteri tekneye kadar gelmiş, özür dile artık değil mi? Off ki, ne offf.

Çaaanng! Çoonng!

Kahvaltı hazır… Kampana çanının, kalın madeni sesi koyda çıngırdayarak dalga dalga yayılıp sessizliğin içinde kaybolurken gözümün önünden çıtır çıtır kızarmış gözlemelerle dumanı üzerinde sıcacık çay geçiyor.

Çay! Gözlemeler! Açmalar! Simitler! Poğaçalar! Fırın! Anında ayıkıyorum. Fırlıyorum yataktan.

Karım sıcacık yatağın içinde horul horul uyurken, yüzümü bile yıkamaya fırsat bulamadan, aceleyle giyiniyorum.

Karım:

“Yakmasana şu ışığı! Her sabah aynı şey! Biraz erken kalksana! Nasıl olsa öğleden sonra kestiriyorsun.” diye uykulu kalın sesiyle homurdanıyor. Oysa yazın neler hayal etmiştim. Yatağımda rahat, ferah öğlene kadar uyuyacaktım! Karım kahvaltılar hazırlayacaktı…

Dudağımda buruk bir çizgiyle ya sabır çekip hızla salona oradan da sofaya yürüyorum. Askılıktan atkımla montumu alırken fırın anahtarlarının cebimde şıkırdayan sesi çok uzak bir zamanda kampana çanlarına gizlenmiş mavi yeşil koyları billur gibi denizi çam kokularını getiriyor.

“Bir zamanlar sabahlar kapısızdı oğlum!” diye hayıflanarak kapıyı arkamdan çekip çıkıyorum.

(Özge Birözsoy)

Çalar saatin sesiyle uyandım. Rüyamda telefon çalıyordu, uzandım bir de baktım ne göreyim lanet saatmiş ve bir de bakmışım uyanmışım. Yatakta önüme döndüm, hep yan yatarımda. Hayır, gene kalkmak istemiyorum. Daha alamadım uykumu. Rüyamın sonunu getiremedim daha. Ama çaldı artık lanet saat değil mi, geri çevirebilir miyim zamanı? Soruya bak. Tamam, geri aldım. Hadi kalk, tuvalete gir, yüzünü yıka, gene muhteşem bir gün seni bekliyor. Nankörlük etme sabah sabah, dışarıda evi olmayan insanlar, soğuktan açlıktan ölürken sen burada sıcak yatağından neden kalkıyorsun diye şikâyet edemezsin. Aratır Allah mumla görürsün. Evet, tamam kalktım. Nasıl da çekici çekici bakıyor sıcacık yatak ‘geri dön bana ısıtayım seni yeniden’ diyerek göz kırpıyor resmen çapkın şey! Aldanma sıcak yatağın çekiciliğine. Gene akşam olacak, gene gece olacak ve yeniden buluşacaksınız nasılsa. Tamam, hadi kalktım.

Bir susun ya sabah sabah bir rahat verin.

Tuvalete doğru yürürken gene başka düşünceler. Bugün işte ne olacaktı? Bir yere gidecek mal var mıydı? Acil bir durum var mıydı? Evde biraz daha oyalanabilir miyim yoksa hemen giyinip çıkmalı mıyım?

Uyumak neden huzurlu anladın mı şimdi? Uyanır uyanmaz düşüncelerinde uyanıyor ve resmen hiç vakit kaybetmeden seni yormaya başlıyorlar. Uykuyu sevenler bundan seviyorlardır, bilinçli ya da bilinçsiz.

Allah'ım çocukken nasıl kalkardım sabahın dördünde beşinde. Babamın peşinden onunla balığa nasıl giderdim pıtır pıtır. Uyku muyku hak getire. Şimdi sıkıysa biri denesin beşte falan kaldırmayı beni, vallahi dalarım hiç acımam. Sonra yatar uyumaya devam ederim.

Off şimdi o su da buz gibidir. Yumruk yemiş gibi uyandırır. Ilık suyla mı yıkasam acaba yüzümü? Yaa uyu ondan sonra bütün gün. Bak, git aç musluğu bir anda, hiç düşünmeden, 1–2–3 yıka ve çık. Yara bandı çıkarır gibi, bir defada. Bak gör günün güzelleşecek bir anda.

Rüyamda ne görüyordum ben gene. Telefon çaldı falan bir onu hatırlıyorum en son ama… Neyse hatırlarım gün içinde nasılsa.

Önce üstümü mü giyinsem, bir tost falan mı yapsam kendime? Tostum pişerken giyinirim, evet evet, en iyisi öyle, zamandan tasarruf. Koşma zaman dur iki dakika, yetişeceğim sana söz. Nasıl dalga geçiyor bak, nasıl hiç beklemeden öyle kendi bildiğince koşuyor ya nasıl uyuz oluyorum anlatamam. Hatır gönül falan hiç dinlemiyor.

Saatin çalmasının üstünden yarım saat geçti ve ben hâlâ mutfaktayım. Güya iki dilim ekmeğin arasına bir dilim kaşar koyacağım. Babam olsa şimdi o sofra donatılmıştı; kızarmış ekmek, peynir, zeytin, domates, salatalık, sonracığıma reçel falan. Çok matah bir şey değilmiş anlayacağın yalnız yaşamak, bak bir tostu yapman yarım saat sürüyor. Bu yaşta bunadın mı yoksa? Geçenlerde kimdi, bir soru sordu kalakaldım öyle ne diyeyim bilemedim. Dur hatırlayacağım şimdi, nasıl sormuştu, hıh 'sen niye hep mutsuzsun?'. Çüş yani, böyle dan diye bu sorulur mu? Hayır 'niye hep suratın asık?' gibi sorular duymuştum ama niye hep mutsuzsuna hazırlıksız yakalandım. Nerden biliyorsun arkadaşım hep mutsuz olduğumu? İçime mi girdinde benim haberim yok? Ben bile bilmiyorum ne aralıkla mutlu ya da mutsuz olduğumu. Hem kim biliyor ki değil mi? Evet tabi avut sen kendini. Kendini bilen biliyor. Bir sen bilmiyorsun. Neyse ne işte. Öğreniyoruz yavaş yavaş, ne acelemiz var, zaman bak gene sen çıktın bu kapının arkasından da. Bütün kilit soruların cevabı sensin ama sana bir cevap yok. Ayıp olmuyor mu?

Artık bir övgüyü hak ettim herhalde. Bir saat oldu ve ben anca tostumu yedim, üstümü giydim. Bir de dişlerimizi fırçaladık mı tamamdır. Şu ne idüğü belirsiz saçlara da azıcık şekil verelim de, gören korkup kaçmasın değil mi canım. Makyaja falan gerek yok, senin kendi doğal güzelliğin yeter. Vay vay vay uyanmaya başlamışız, kendimizi beğenmeler falan, hadi bakalım hakkımızda hayırlısı. E tabi güveneceğim, ne çirkin kadınlar… neyse oraya hiç girmeyelim sabah sabah.

Oh be saçlar şekillendikçe moralimde yerine gelmeye başladı. Yeniden insana benzediğim için midir nedir, içimi anlamsız ama bir o kadarda sıcak bir huzur kapladı. Bugün güzel geçecek, çünkü ben öyle istiyorum ve bunun için elimden geleni yapacağım. İşe ufak, küçük, minik şeylere takılmamakla, onları duruma göre ya görmemezlikten gelerek ya da hemen çözerek başlayacağım ve devamı da gelecek. O kadar. Olumlu düşün olumlu olsun her şey. Ben kendimi sıktığımda düğüm oluyor ya her şey o yüzden bugün kendimi rahat bırakacağım ki her şey yerli yerine güzelce otursun.

Tamam, evet hazırım. Artık çıkabilirim evden. Son kontrolleri de yapalım, kapı, cam mam açık kalmasın, ne olur ne olmaz. Çıkmadan son bir kez aynaya da bakalım. Tamamdır.

Sonunda, bugün güzel bir gün olacak deyip kapıyı arkamdan kapar ve çıkarım arkadaş!

(Rezan Özger)

Çalar saatin sesiyle uyandım. Başımı yastığımdan kaldırmadan, elimi uzatıp büyük bir zevkle kestim sesini. Uykuyla uyanıklık arasındaydım. Kendimi bırakırsam, uykunun sıcak ve güvenli kollarına dalıp gideceğimi hissediyor, karşı da koyamıyordum. Tam yeniden dalmak üzereyken, beynimde çakan şimşek, beni bir anda ayağa kaldırdı.“Randevu… saat sekizde… en önemli müşteri…”

Gerinerek uykumu açmaya çalışırken, Ali hâlâ uyuyor ve horluyordu. “Aliii… hadi uyan canım, sabah oldu” çağırımı, bir yandan öbür yana dönerken homurtuyla yanıtladı. Her sabah aynı terane, ben yataktan fırlarım, evden çıkana kadar da Ali’yi uyandırmaya çalışırım. Bir kere de o benden önce kalksa, bir kere… Ah başımın tatlı belâsı Ali… İyice uyanabilmek için banyoda yüzüme avuç avuç soğuk su çarparken, daha tiz bir sesle bağırıyorum; “ Aliii… uyan, işe geç kalacaksın.”

Ali’ye seslenirken birden falcı kadını anımsadım. Uzun yıllar önceydi, yeni tanışmıştık, flört ediyorduk, “Sen bununla evleneceksin güzel kızım, evleneceksin de… bu yakışıklı seni hep uğraştıracak, peşinden koşturacak” demişti. Kadın haklıymış, benim kocam bebek gibi ilgi ister. Bir kızım bir de babası, iki çocuğum var aslında. Neyse ki kızım yarıyıl tatili için anneannesinde, on beş gün rahatım.

Ah şu falcı kadın… acaba o da beni anmış mıdır?

Ona rastladığımız gün, bizim evin yakınındaki ormanda el ele geziyorduk. İlkbahardı, mis gibi toprak, yaprak, çiçek kokuyordu orman. Böcekler uyanmıştı, vızıltıyla geçip gidiyorlardı yanımızdan. Dört bir yandan gelen kuş sesleri yankılanarak çoğalıyor gibiydi. Doğanın güzelliğini seyrediyor, yürüyor, konuşup gülüyorduk. Etrafta kimseler yoktu. Belki vardı da gözümüz başka insanları görmüyordu. Ama onu görmek, durmak, hatta konuşmak zorunda kaldık, daha doğrusu bırakıldık. Kırklı yaşlarda, simsiyah saçlı, esmer tenli, zeytin gibi kara gözlü bir kadın. Allı güllü, belden büzgülü, dizlerinden aşağılara kadar uzanan bir etek; etekte iki yanda iki büyük, şişkin cep; üstünde yakasız, uzun kolları dirseklerin altından kıvrılmış, pazen kumaştan boyuna çizgili bir gömlek; elde örülmüş fıstık yeşili, ajurlu, iki yanı cepli bir yelek; başında uzun siyah saçlarını açıkta bırakan, ensesinde rastgele bağlanmış oyalı yemeni; ayaklarında kaba mokasen ayakkabılar; bacaklarda kalın çoraplar; kolundaki sepette bir sürü karanfil; güleç bir yüz, iri kara gözlerde sırnaşık bakışlar; ağzında çevire çevire çiğnediği kocaman bir sakız.

Bizi görür görmez; "Güzel abim, ablama bir çiçek al," diye seslendi. Duymazdan geldik. İri adımlarla bize yetişti. Biraz yana kaçtık… olmadı, öbür ağacın arkasına geçtik… olmadı. O bir yandan sakızını çiğniyor, bir yandan konuşuyor, yanımızdan ayrılmıyordu. Hızlı yürüdük… olmadı. İstemiyoruz çiçek falan dedik… olmadı. Gelme peşimizden, vallahi almayacağız dedik… yine olmadı. Sonunda Ali, "Ece, alalım bir çiçek de kurtulalım şundan" dedi. Ben, "Hayır almayalım, birazdan çeker gider" dedim. İçimden bir ses çiçek alsak bile bu kadının peşimizi bırakmaya hiç niyetli olmadığını söylüyordu.

Aramızdaki tartışmayı duyunca iyice yapışmıştı bize. "Güzel abim, bir içim su kızı almışsın yanına, takmışsın koluna… gönlünü yap ki başka yakışıklıya kaçmasın haaa…" diye göz kırpıyor, "Hadi güzel abim, hadi benim yakışıklım, al ablama bir karanfil, tak kulağına… ram olsun sana" diyerek Ali'yi kandırmaya çalışıyordu. Biz ise ondan kaçmaya. Olmadı… kaçamadık. Falcı kadın kararlıydı.

Bir ara, "Peki… almayacaksan alma karanfil yakışıklım… senin canın sağ olsun… yoksun kalsın bu güzel kız çiçekten, madem istemiyorsun… " diye omuz silkip gidecekmiş gibi yaptı ve bir anda uzanıp elimi yakaladı, "Hadi güzel ablam bari senin bir el falına bakıvereyim… söyleyeyim sana geleceğini… atsın abim bir beşlik… döktüreyim güzel ablam" Şimdi de bana yapışmıştı. " Lütfen bırak elimi, istemiyorum fal mal…" diye söylenirken elimi çekmeye çalışıyorum, bırakmıyor, illâki para koparacak bizden. Ben de kararlıyım ona para vermeyeceğiz. Bizim itiş kakışımıza Ali gülüyor. "Elimi bırak" "Bırakmam, falına bakacağım" çekişmesi ortasında bir an göz göze geldik. Zeytin karası gözlerindeki kararlılık o kadar güçlüydü ki, anladım… kurtuluşum yok. Aynı anda bir hinlik geldi aklıma.

"Tamam… sen benim falıma bak, ama ben de senin falına bakacağım. Eğer bilirsem... para almayacaksın, bizi rahat bırakacaksın. Anlaştık mı?" Ona meydan okuyordum. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. O da ben de aklımızdan geçenleri, birbirimizin gözlerinde yakalamaya çalışıyoruz. İkimiz de gülümsüyoruz, ama gerginiz. O beni ve sözlerimi tartıyor. Sert bir kayaya mı tosladı, yoksa blöf mü yapıyorum kestirmeye çalışıyor. Yenilmek istemiyor, ama merak da ediyor. İçinde olduğumuz durum, demek ki onun için de bir ilk. Benim gözlerim ona neler söylüyor, bilmiyorum. Böyle göz göze bir süre bakıştık.

Birden, “Tamam dedi, ver elini…” Çalışmaktan yıpranmış, büyük, nasırlı, esmer ellerinin arasına aldı yumuşak okumuş elimi. Başım önümde. Gözlerim sertleşmiş derisiyle avuç içi çizgilerimde dolaşan işaret parmağında. Aklımsa, sıra bana gelince ne söyleyeceğimde. O aşkımızı anlatıyor, nasıl evleneceğiz, nerede oturacağız, kaç çocuğumuz olacak falan filan… atıyor tabii. Konuşurken gözlerimi arıyor, sorular soruyor ipucu yakalamak için… Bende çıt yok. Var mı yağma. İçimden kıs kıs gülüyorum.

Söyleyecekleri çabucak bitti. Suratı asık, o da memnun değil kendisinden. Bana da kızgın, hiç ipucu vermedim diye. Yine de, “ bak nasıl da okudum elini… nesin… nasıl yaşayacaksın… bir bir koydum önüne gördün mü?” dedi, gözlerini yüzüme dikti, bekledi. “Eh… dedim isteksizce, söylediklerin doğru mu, ilerde anlaşılacak. Şimdi sen ver elini, ben bakayım senin falına.”

Nasırlı esmer avucunu aldım ellerimin içine; “Bacım, sen mutlu bir kadın değilsin” diye başladım fala. Onu taklit ediyordum, “Sen çalışırsın yakışıklı kocan yer, seni bırakmasın da yesin diye düşünür, çalışmıyor diye hiç ses etmezsin.” Yüzüne kaçamak bir bakış… gözleri irileşmiş. Vay be dedim içimden, atıyorum ya tutuyor mu ne? “Bir bu değil ki senin başındaki dert… beş çocuk, beşi de küçük… ev desen iki göz bir oda… her fırsatta kocanın akrabaları damlar size… kazancını neye yettireceksin bilemezsin…” Esmer nasırlı el, ellerimin arasında hafiften titremeye başladı. Devam ettim; “Ah bacım ah… varacaktın babanın vermek istediği yaşlı adama… bir elin yağda, bir elin balda olacaktı. Ama sen vurulmuşsun bu yakışıklı kocana… eh bu da senin kısmetin.” Başımı kaldırınca çatık kaşlı, korkulu bir yüzle karşılaştım. “Sen…sen bunları nereden biliyorsun, ne re den?” dedi, dişlerinin arasından ıslık gibi çıkan bir sesle…

Şimdi de o, elini ellerimden kurtarmaya çalışıyor, bense; “Dur canım daha yeni başladık, fal bitmedi ki. ” diye yapışıyorum ele kazanmanın keyfiyle. Ali, “bırak gitsin… bırak gitsin” diye işaret ediyor. Kadın huzursuz. Öfkeli mi, korkulu mu anlaşılmayan sert bir sesle, “Bırak dedi, yeter bu kadar fal. Para mara istemiyorum. Sende bir tuhaflık var… koyver beni.” Gitmek istiyorsan git bacım dedim, elini bıraktım. İkimize de bakmadan, arkasını döndü uzun adımlarla yürüdü, gitti. Arkasından seslendim, “ Fal bakmak nasıl olurmuş gördün mü?” Öyle bir hızla uzaklaşıyordu ki, yanıt verdi mi, vermedi mi, duyamadık. “Kadının ödünü koparttın Ece” dedi Ali.” Güldük… güldük… güldük.

Ali’nin sevecen sesiyle kendime geldim. “Kıkır kıkır gülüyorsun, hayrola canım?” Mutfaktayız, karşılıklı oturmuş kahvaltı ediyoruz. Gülmeyi sürdürerek, “Sorma, seni uyandırmaya çalışırken, aklıma bizim falcı kadın geldi. Anımsıyor musun?”diye sordum. “Unutulur mu hiç… nasıl da korkutmuştun kadını …” dedi Ali, sonra gülerek ekledi, “Bir kerecik benim falıma bakmadın ama.” Uzanıp sevgiyle elini okşadım, “Baktım ya canım senin falına… seninle evlendim… bundan âlâ fal mı olur?” dedim. Birden saat aklıma geldi, ah geç kalacağım, hemen toparlanıp kalktım. Sen masayı toplarsın olur mu canım, geç kalıyorum, derken Ali’nin yanağına bir öpücük kondurup, portmantodan paltomu alıp, kapıyı arkamdan çekip evden çıktım.

(Sibel Kaçamak)

Çalar saatin sesiyle uyandım. Sabahın beşi. Elimi uzattım ve neredeyse okşayarak susturdum. Yatakta doğrularak oturdum. Tekrar saate baktım. İncinmesin istiyorum. Nasıl da heyecanlıyım. Bu benim ilk saatim. Dedemin hediyesi. Onunkinin aynısı. Gümüş rengi. Yusyuvarlak. Minicik, zarif, oymalı iki ayak üzerinde hafif geriye kaykılmış bir hali var. Dünyaya ve bana meydan okuyor. Benim bu evrende uyandıramayacağım kimse yok dercesine. Tepesinde, sağ ve sol yanlara doğru araları açılmış iki kocaman kampana, yayvan, şişkin ve gergin patlamaya hazır su balonları. Çıkardıkları ses de kendileri kadar kocaman. Öyle şiddetli çalıyorlar ki, yer gök inliyor, saatin kendisi tahtadan başucumun üstünde tombalak bedeniyle baştan ayağa titriyor. Yoksaymanın imkânı yok.

İlkokuldayım. Henüz saati okumasını bilmiyorum. Dedem her akşam gelip birlikte kurmayı öneriyor. Sevinerek boynuna atılıyorum.

“O sole mio...”

Babamın bugün keyfi yerinde, şakıyor. Hüzünlü ve yağmurlu günlerdeyse ağzına takılan türküsü “Burası Muş’tur, yolu yokuştur…” Akşama rakı sofrası varsa daha sabahtan başlar “Biz Heybeli’de her gece...”

Şarkısıyla iyice uyandım. Benim de keyfim yerinde. Saati elime aldım. Gözlerimi bembeyaz sedefli kadranın üzerindeki simsiyah yakışıklı Romen rakamlarından ayıramadım. Her birini, yanarlı dönerli sırmalı üniformaları olan görkemli saray askerlerine benzettim. Duruşlarını sevdim, dimdik ve gururlu. Bundan böyle

uykuya dalarken bir daha uyanamamaktan korkmayacağım. Askerlerim beni nöbetleşe koruyacaklar. Her saat başı nöbeti başka biri devralacak. Uykumum arasında hayal meyal duyduğum tik-taklardan bileceğim ki yanı başımdalar.

Gözlerimi kapattım. Kollarımı sımsıkı kavuşturdum. Senin adın Mıstık olsun dedim. Ve yaşadığım sürece onu yanımdan ayırmayacağıma ant içtim. Babam şakımaya devam ederek elinde benim için hazırlamakta olduğu ekmek arası malzemeleriyle oda kapısından içeri daldı.

“Hadi kalk artık. Bırak şu saate hayran hayran bakmayı. Okula geç kalacaksın.”

“Baba bak, akreple yelkovanın üzerinde parlayan ateş böcekleri var. Karanlıkta bile nerede ve hangi askerin önünde durduklarını görebiliyorum.”

“Oyalanma artık. Yüzünü yıka, giyin, sütünle ekmeğin hazır.”

“Ama baba, bir baksana... tik-tak yelkovan... tik-tak asker...”

Baktım babam mutfağa dönmüş bile. Dükkâna gitmeden beni evden çıkarabilmenin telaşıyla evin içinde bir oraya bir buraya koşturuyor. Kahvenin kokusu burnuma kadar geldi.

“Tik-tak, nöbet değişimi... tik-tak, uyan artık, kalk...”

Gözlerimi Mıstık’tan alabilmem için kapamam gerekti. Karar değiştirip gerisin geri yatmamak için hızla yataktan indim. Bir koşu, tuvalete gittim. Aceleden pijamamı yarım yamalak indirdiğimden üstüme işedim. Bir telaş, çıkardım. Babam anlarsa beni kesin duşa sokar, bilirim. Hemen lavabonun yanında asılı duran beyaz havluyu kaptım ve bacaklarımı kuruladım. Pijama altını top yaparak, iki kapaklı, beyaz, büyük dolabın orta rafında duran temiz havluların altına sıkıştırdım. Üstten bastırarak iyice ezdim, düzledim. Tuvaletin kapısını araladım. Etrafta kimseyi göremeyince dosdoğru odama koştum. Çarçabuk giyindim. Çantamı hazırladım. Yine koşarak dışarı fırladım. Hızlı fare Gonzales en sevdiğim kahramanlardan. Yarı hızına bile çıkabilsem daha ne isterim. Koşu çalışmalarımı biraz daha arttırmalıyım. Engelli koşuya da geçmenin zamanı geldi. Tam salona varmıştım ki, aklıma pergelimi unuttuğum geldi. Geri döndüm. Sonra tekrar fırladım. Kapının önüne gelen taksinin aşağıdan çaldırdığı korna sesini duydum. Bir elinde ekmek arası salam ve biber turşusu, diğerinde şişe süt, kapı girişinde bekleyen babamı öptüm. Uzattıklarından işime geleni aldım.

Babam hiç bıkmadan her sabahki cümlesini tekrar ederken, “dur, sütünü unuttun, dişlerini fırçalamadın”, ben kapıyı arkamdan çektim ve evden çıktım.

Çalar saatin sesiyle uyandım. Sabahın beşi. Gözlerim kapalı, elimi üzerine çarparak susturdum. Dedem artık yanımda olmasa bile, Mıstık hâlâ benimle. Bugüne dek hiç ayrılmadık. Birlikteliğimiz yıllanmaya yol tutuyor. Her gittiğim yere taşıyorum. Onunla güvendeyim. En kişiliksiz yurt odasında bile evimde gibiyim... Tekrar uykuya daldım. Bir müddet sonra karanlığın içinden yükselen bir ses beni düştüğüm yerden hızla çekip çıkardı. Aniliğin verdiği yürek çarpıntısıyla irkildim. Kendime gelmem an meselesi oldu. Bundan böyle hayatım anlık olayların bir bütünü. Anlar. Kopuk kopuk. Gizli bir güçle birbirine eklenmiş. Bir bedene sığdırılmak istenmiş.

“Sardı korkular, gelecek yıllar, düşündüm sensiz nasıl yaşanacaklar...”

Şarkının sözleri ben istemesem de kafama kazındı artık. Babamın şarkıları yok olduktan sonra, sabahları ikinci bir defa daha uyanmayı ancak radyoyla başarıyorum. Hep aynı dalga üzerindeki hep aynı istasyon. Çalan şarkı o günkü ruh halimi belirliyor. Hatta bazen ertesi sabahki şarkının ne olacağı üzerine kendi kendime kumar oynuyorum. Kazanırsam ödülüm, en sevdiğim kokumu sürmek. Yok bilemezsem babamınkini sürmek boynumun borcu. İşte, sabahın o ilk melodisinin ne olacağı heyecanıyla biran evvel uykuya dalıyorum. Zaman geçmiyor. İş hayatına atılmaya can atıyorum. Okul bitmek bilmiyor. Sınavlar, Vizeler, Okuma listeleri. Geri kalan vaktimi sinema salonlarında kah uyuyarak, kah seyrederek geçiriyorum. Bir günde beş filme kadar gidebilen kapasitem oldukça geniş. Yarısında uyuyakaldığım için bazen bir filme üç, beş kere gittiğim oluyor. Aynı film. Aynı saat. Aynı radyo. Aynı şarkılar. Hayatımdaki aynılıkları seviyorum. Farklı anları birbirine kenetleyen ve onları sımsıkı bir bütün halinde tutanın da bunlar olduğunu içten içe biliyorum.

Yatağın dışına çıkar çıkmaz tuvalete koştum. Artık pijamamı indirmeyi unutmuyorum. Oturmamla birlikte, ani bir şokla gelen buz gibi bir soğukluk kıçıma, bacaklarıma yayıldı. Popom cama yapışan yanak gibi dümdüz oldu. “Lanet olsun.” Klozetin kapağı kapalı. Bu çarpışmadan nefret ediyorum. Aklıma aniden bir zamanlar babama yaptığım şakalar geldi. Klozetin oturulacak yerine bal döküp heyecanla kapının ardında beklediğim, sonra da unutup kendi tuzağıma kendim düşerek bala bulandığım, söylene söylene duşa girdiğim sabahlar.

Uzun zamandır sabahları kahvaltıdan önce koşmayı adet edindim. Yağmur çamur, yaz kış demeden dışarı fırlıyorum. Koşarak zamanı hızlandırıcağım sanki. Öyle bir hevese kapılıyorum.

Tuvaletten çıktım. Ders çalışarak geçirdiğim uykusuz gecelerin sabahında içtiğim kahvelerin acı tadı hâlâ ağzımda. Acı acıyı söker misali, kahve makinesini yeniden başlattım. Mis gibi kokusu her yere yayıldı. Bir fincan, bir muz. Eşofmanlar, basket ayakkabılarım. Müziğim, kulaklıklarım. Tam çıkacağım. Gözlükler aklıma geldi. Bir telaş, aramaya koyuldum. Sonunda buldum. Çekmecenin içine saklanmışlar. Kapıya yöneldim. Hay allah. Su şişesi. Gerisin geri döndüm, aldım, kapıyı arkamdan çektim ve çıktım.

Çalar saatin sesiyle uyandım. Sabahın beşi. Elimi uzattım ve kapattım. Sevgili Mıstık, sevgili kalkma saatim. Eski alışkanlıklar. Aslında artık gerek kalmadı. Çoğunlukla Mıstık’tan önce uyanıyorum. Gözlerimi açmıyorum. Kalkmıyorum. Bir ikinci defa daha uyanmama ise hiç gerek yok. Ama ben gene de radyonun sesini duyana dek yatakta bekliyorum. O günkü ruh halimi bilmeden güne başlayamam ki! Anlar giderek azaldı. Alışkanlıklar genişleyerek çimento görevini bırakıp bütüne dönüştü. Sektirmeden ve kesintisiz, birinden diğerine geçiyorum. Emekli olduğumdan beri evden çalışıyorum. Boş zamanlarımın eğlencesi ikinci bir meslek oldu. Tek yaptığım film izlemek ve hakkında eleştiri yazmak. Yeni alışkanlıklar. Gün boyu seyrettiklerim geceleri rüyaya dönüşerek beni yalnız bırakmıyor. Zaman geçtikçe uyku sürem azalıyor. Yurt yıllarındaki gibi kahve desteği olmasa bile geceleri geç vakte kadar oturuyorum. Uzun sabah koşularım epeydir sakin yürüyüşlere dönüştü. Mıstık’ın kampanaların şiddetinden hâlâ

titremesi gibi, ben de ellerimin bundan böyle zaman zaman titrediğini farkediyorum.

“Yesterday, all my troubles seemed so far away...”

Yataktan kalktım. Aman tanrım, nasıl sıkışmışım. Adım atamadım. Gece karpuzu dayamışlar sanki. Yol gözümde büyüdü. Odanın çıkışına kadar zor ilerledim. İyice bastırdı. Artık daha fazla ilerleyemeyeceğimi hissedince kenarda duran ve yüksek arkalığına giysilerimi çıkardığım koltuğa oturdum. İşedim. Yeni alışkanlıklar. Pijamamın altını çıkardım. Kenardaki alçak masanın üzerinde duran katlı beyaz havlulardan biriyle bacaklarımı kuruladım. Koltuğun kılıfını sökerek çıkardım. Altındaki alezi aldım. Havluların yanında çanak içinde duran, burularak düğümlenmiş poşetlerden birini açarak içine koydum. Ağzını bağladım. Kenara bıraktım. Havluyu, pijama altını ve kılıfı banyodaki çamaşır makinesinin içine attım. Mutfağa gittim. Kahve makinesini çalıştırdım. Bir fincan, bir muz. Eşofmanlar. Basket ayakkabılarım. Klasiklere dönüşen müziğim. Kulaklıklarım. Gözlüklerim. Su şişem. Anahtarlarım. Kapıyı arkamdan çektim ve evden çıktım.

Çalar saatin sesiyle uyandım. Sabahın beşi. Elimi uzatarak kapattım. Kapanmadı. Mıstık, sus artık dedim. Susturmaya çalıştım. Bastım. Bastım. Hiç değişiklik yok. Artık antika oldu. Üstüne basıp kapatmazsan kurgusu bitene kadar çalar durur. Birden içim hop etti. Havalandım sanki.

“Sardı korkular, gelecek yıllar, düşündüm sensiz nasıl yaşanacaklar...”

Ben daha Mıstık’ı kapatamadan işte radyo da çalmaya başladı. En sevdiğim şarkı. Bugün özel bir gün. Mıstık’ın kampanaları hâlâ çalıyor. Hem radyo, hem Mıstık. Birinden birini susturmalıyım. Elimi tekrar uzattım. Hiç birine yetişemedim. Bir güç beni yavaşça yukarıya çekmişçesine biraz daha daralıp uçtuğumu hissettim. Başucumu ve üzerindekileri garip bir şekilde yukarıdan görmeye başladım. Uzaklaştım yataktan. Tepeden bir yerlerden aşağıya bakıyorum. Şaşkın. Yatakta kendimi gördüm. Uzun zamandır aynaya bakmadığımı anladım. Beyaz çarşafların arasında kıpırtısız yatan o küçücük kalmış kadın ben miyim? Bu beden benim mi? Zaman ne çabuk geçti. Nasıl bu hale geldim? Dün de böyle miydim? Ekmek arası kahvaltımı kaparak babamı elinde süt şişesiyle bıraktığım zamanlar. Mıstık’ı ilk elime aldığımda dedeme sarılmıştım. Yakışıklı askerlerim. Korumalarım. Neredesiniz? Ben buradayım.

“Heyy, Hooo, civanlarım neden yerlerinizden kıpırdamıyorsunuz? Ne oldu? Zaman durdu mu?”

Civanlardan ses seda yok. Kampanalar tam şiddet çalmaya devam. Mıstık titriyor. Radyo devam.

“Gözlerimde canlanacak yaptığın haksızlıklar...”

Anladım artık. Bu son nöbet. Bu son şarkı. Bir daha hiçbirini kurmayacağım, duymayacağım.

“Herşey bambaşka olacak. Döndün bak, geldin şimdi...”

Eski alışkanlık. Tuvalete yöneldim. Klozetin üstüne çıktım. Pijamamı indirmeden ayakta bir güzel işedim. Islanmadım. Keyifliyim. Dün akşamdan hazırladığım kahve makinesinin düğmesine bastım. Çalışmadı. Buna rağmen mis gibi kahve

kokusu eve yayıldı. İçime çektim. Bugün koşacağım. Eski günlerdeki gibi. Hem de pijamalarımla. Yukarıdan. Bakarken diğerlerine. Belki de yeniden çişim gelecek. İşeceğim üstlerine. Heyecandan yerimde duramayarak içeriye koştum. Son bir kez daha yatakta yatan öteki bana baktım. Bir daha asla geri dönmeyeceğimi bilerek, yine de kapıyı arkamdan çektim ve evden çıktım.

(Vivian Kohen)

Çalar saatin sesiyle uyandım. Yine bir iş günü. Gerinirken bir yandan da düşünüyordum. Bugün ben kimim? Sabaha dek ders çalışan azimli üniversite öğrencisi mi, güzellik enstitüsü mezunu, her dem makyajlı, hoppa, çekici genç kız mı, yoksa kaderin karşısına çıkardığı ilk sevgiliye evet demiş çiçeği burnunda gelin mi? Çok uzun uzadıya düşünmeme gerek kalmadı. Aynadaki şiş gözlerim, uykusuz kalmış öğrenci rolünde çabucak karar kıldı. Üç perukam arasından siyah, uzun, düz saçlı ve perçemli olanı başıma geçirdim. Perçemlerin daha düzgün durmaları için Hikmet Abla, alın kısmına bir de beyaz bant bağlamıştı.

Çalıştığım kuaförün sahibi Hikmet Abla şu peruka merakımı yadırgasa da, beni işten kovmadığı için şanslıydım. Kocasının kıskançlığı yüzünden kuaföründe sadece kadınları çalıştıran Hikmet Abla, benim bu tuhaflığımı, kuşkusuz, biraz da ellerimin becerisi sayesinde hoş karşılıyordu. O kadar biçimli saç kesebiliyor, saç boyalarının renklerini o kadar iyi tutturabiliyordum ki senelerdir onun yanında çalışan ve birkaç ayda bir değiştirmek zorunda kaldığı hiçbir "dişi" elemanda bu kadar yeteneğe rastlamamıştı. Ben işe başladığımdan beri müşteri sayısı artmış, gelenler kuaförü başkalarına da önermeye başlamıştı. Hikmet Abla'ya göre, ikimiz birlikte, kuaförlük mesleğinin sadece erkeklerin tekelinde olmadığını

kanıtlayabiliyorduk. O da, böylece, kocasının dayatmasını kadınlık adına bir hamle haline getirmeyi başarmıştı.

Hikmet Abla'yla yalnız kaldığımızda benim aslında tiyatrocu olmam gerektiğini söylerdi. Belki de haklıydı. Ailem, değil tiyatrocu olmak, bir kuaförde bile çalışmama, ancak marangoz babam dört parmağını birden tornaya kaptırıp artık eve para getirememeye başlayınca izin vermişti. Doğurduğu altı çocuğu beslemek ve giydirmekle uğraşmaktan, annemin oyun yeteneğimi ortaya çıkaracak ne vakti ne de hali vardı. Halbuki ben kardeşlerimle oynarken bile çeşitli kişiliklere bürünür, onları bazen eğlendirir, bazen de korkuturdum. Hikmet Abla en çok benim belleğime güvendiğini söylerdi. İşin benim için en eğlenceli yanı da buydu zaten. Kuaföre gelen her müşterinin beni ilk gördüğünde hangi perukayı takmış olduğumu mutlaka hatırlar ve o müşteriyle sohbetlerimizde davranışımı ve söylediğim sözleri ona göre ayarlardım. Bir kere bile yanıldığım olmadı. Müşterilerin saçlarına uyguladığım boya renginin numarasını nasıl hatırlarsam, adlarını ve onlarla ilk ilişki kurduğumda anlattıklarımı belleğimin bir kenarında hep tutardım. Beni diğer perukalardan biriyle gördüklerinde ise, bunu, kuaförde bulunan perukaları tanıtmak için yaptığımı söylerdim. Böylece peruka satışları da artıyordu.

Perçemli siyah saçlı peruka, ona göre giyinmemi de gerektiriyordu. Lacivert pileli eteğimle, beyaz gömleğimi üzerime geçirdim ve çok hafif bir makyaj yaptıktan sonra alçak topuklu ayakkabılarımla evden çıktım. Günlerden perşembeydi. Genellikle perşembe sabahları kuaföre gelen giden pek olmazdı. Yine de biri emekli öğretmen, diğeri evinde çeviri işleri yapan iki müşterim, oturmuş beni bekliyorlardı. Radyoda onların hoşlanacağı klasik müzik kanalını bularak, sakin bir piyano dinletisi eşliğinde, emekli öğretmenin saçlarını şekle sokmak için işe koyuldum. Öğretmen konuşmayı pek sevmezdi. Saç kurutma makinesinin gürültüsü onu rahatsız ettiğinden, makineyi en düşük ayarda çalıştırdım. Saçının işi bitince, manikürcüyü beklemek üzere bir köşeye çekilerek her zaman yaptığı gibi yanında getirdiği kitabını okumaya başladı. Çevirmenin işi ise biraz daha uzundu. Amonyak kokusuna pek dayanamadığı halde, çok heves ettiği için röfle yaptırmaya karar vermişti. Röflenin tonlarını öğretmeni rahatsız etmemek için fısıldaşarak tartışıyorduk ki, kuaförün kapısı hızla açıldı. İşe hep geç kalan manikürcümüz telaşla içeri girdi. Caddeden geçen otobüslerin uzayan fren sesleri, trafikte sıkışıp kalan arabaların kornaları, koşuşan çocukların bağrışmaları aniden içeri doldu.

"Ne oldu kuzum?" diye ileri atıldı Hikmet Abla elindekileri bırakarak.

"Bir bilseniz; neler olduğunu?" dedi manikürcü nefes nefese.

"Gelirken baktım, yolda bir kalabalık toplanmış. Merak edip yanlarına gittim. Meğer yarım saat kadar önce çarşıda bir çocuk kaybolmuş –veya kaçırılmış– orasını tam anlayamadım. Annesi ağlıyor, etrafındakiler onu yatıştırmaya çalışıyor. Dört yaşlarında bir oğlanmış zavallım. Görgü tanığı bizim bakkal çırağı –hani Ramazan var ya– işte o. Çocuğu, en son, uzun sarı saçlı genç bir kadınla konuşurken görmüş."

Çevirmen ve öğretmeninki de dahil bütün dikkatler artık manikürcüye çevrilmişti. Hikmet Abla "Vah, vah" etti. Çevirmen ise, "Herkesin birbirini tanıdığı bir mahalle çarşısında bu tip olaylar nasıl olur? Vallahi akıl erdiremiyorum," dedi.

Onlar konuşurken duvarda asılı perukalara takıldı gözüm. Aralarında sarı, uzun saçlı perukanın bulunmadığını farkettim. Ortalık durulunca Hikmet Abla'nın yanına giderek alçak sesle sordum;

"Sarı perukalardan kimlere sattık? Alanların bir kısmını hatırlıyorum ama belki ben yokken satılan olmuştur?"

Hikmet Abla önce birkaç saniye duyduklarına inanmıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Sonra bastırmaya çalıştığı bir kahkaha attı. "Ne o, şimdi de dedektifliğe mi başlayacaksın yoksa? "

"Neden olmasın?" diyerek kıkırdarken aslında pek de şaka etmiyordum. Çocuğu kaçıran kadın bizden peruka satın alan müşterilerden biri olabilirdi. Böyle bir işi yaparken tanınmamak için peruka takmak doğrusu çok akıllıcaydı.

Heyecanlanmıştım. Peruka satışlarını not ettiğimiz defteri hatırladım. Sarı perukaların kod numarasını biliyordum. Hikmet Abla'nın yardımı olmadan da kimlere sattığımızı kolaylıkla bulabilirdim. Akşamüstü kuaförde kimse yokken defteri inceleyecektim ama bunu yapmaya gerek kalmadan, öğretmen ile çevirmen gider gitmez, Hikmet Abla elinde defter "Gel de bakalım, kimler almış bizim perukalardan" deyiverdi gülümseyerek. Ona sarılmamak için kendimi güç tuttum.

Ne yazık ki konuşmamızın hemen arkasından gelen birkaç müşteri yüzünden deftere bir türlü bakamadık. Bu arada öğle saati yaklaşmıştı. Hikmet Abla'ya "Ben şöyle bakkala kadar uzanıp taze ekmek, beyaz peynir, biraz da salam falan alsam …" diye teklif edince, göz kırparak, "Hadi git ama geç kalma," dedi.

Çarşıdaki dükkânların çırakları arasında, en çok şakalaşıp, konuştuğum kişi bakkalın çırağı Ramazandı. Arada sırada müşterilerin evlerine bir şeyler götürdüğü olurdu. Gittiğimde orada olması için dua ederek pardösümü üzerime geçirdim.

Bakkalın içi her zamanki gibi tıka basa gelişigüzel dizilmiş tuvalet kâğıtları, un, şeker, tuz paketleri, değişik markalı sıvı yağ şişeleri, makarnalar, çeşitli sütler, meyve suları ve bisküvilerle doluydu. Tereyağı, margarin, peynir ve salamların saklandığı buzdolabının içini net bir şekilde görmek, camın kirinden dolayı pek mümkün değildi. Kasanın bulunduğu tezgâhın üzerinde ise çikolatalar, çikletler, çakmaklar üst üste yığılmış; yalnız kasayı değil, arkasında duranı da iyice gizliyorlardı. Bıyıkları yeni tüylenen, kısa boylu, cılız Ramazan'ın kasanın orada olduğunu ancak mavi önlüğünün peynir kokusundan anlayabildim.

Ramazan siparişlerimi dilimleyip paketlerken hararetle çene çalmaya başladık. Sabahleyin kaçırılan çocuk, annesi içerideyken, dükkânın kapısında asılı duran göz alıcı renkli plastik oyuncakları çekip çekiştirerek oyalanıyordu. Satın aldığı sigara paketi için sabah sabah para üstü bulunmadığından, bir ara annesi, çantasındaki bozukları saymaya dalmıştı. O sırada sarışın, kıvırcık, uzun saçlı bir kadın kapının önündeki çocukla bir şeyler konuşuyordu. Ramazan kasadaki kâğıt paraları düzenlemek için eğildiğinde annenin çığlığıyla afallayarak yukarı bakmış, aynı anda çocuğun da, sarışın kadının da orada olmadıklarını farketmişti. Sonra etrafta çocuğu aramalar, çocuk hiçbir yerden çıkmayınca ağlamalar, polisi çağırmalar, mahallelinin toplanması vb. Hayır, çocuğun annesini ilk defa görüyordu. Evet, çocukla konuşan sarışın kadını gözü bir yerden ısırıyordu ama

bir türlü kim olduğunu çıkartamıyordu. Kadın irice, uzun boylu biriydi. Ne çocuğun annesi, ne de sarışın kadın pejmürde giyimliydi.

Kuaföre geri döner dönmez Hikmet Abla'yla sessiz bir anlaşma içinde mutfakta sandviçlerimizi hızla hazırladık ve buzdolabından meyve sularımızı alarak küçük, açılır kapanır masanın iki ucuna iliştik. Sabırsızlıkla anlatacaklarımı beklediğini sezmiştim. Ramazan'dan aldığım bilgiler benim kadar onu da düşündürmeye başladı. Kadının mutlaka peruka satın almış olması gerektiğine takılmamalıydık. Kaçırılan çocukla konuşan kadın belki de doğal bir sarışındı; yine de mahallenin tek kadın berberi olarak bizim kuaföre gelme olasılığı yüksekti. Bu durumda bütün müşterilerimizi hesaba katmalıydık. Özellikle çocuksuz olup, çocuk özlemi çekenleri... Bizden peruka almış olsun, olmasın tüm müşterilerimizin bir listesini yaptık. Ardından da kullandıkları kokudan, giydikleri iç çamaşırına kadar bildiğimiz bütün sırlarını birbirimize anlattık. Anlattıkça hatırlıyor, hatırladıkça anlatıyorduk. Bir ara manikürcü kız başını mutfaktan uzattı;

"Ayol kimi çekiştiriyorsunuz öyle? Ağdayı ocakta unuttunuz herhalde. Her taraf yanık şeker kokuyor!" diye çıkıştı.

Hikmet Abla "Hay Allah kahretsin. Şimdi kapatıyorum" diyerek ocağa yeltendi ve o anda bütün büyü bozuldu. "Hadi iş başına. İşimiz başımızdan aşkın, bak biz nelerle oyalanıyoruz."

Öğleden sonranın geri kalan kısmında ağzımı açıp bu konuda tek bir söz daha etmedim. Fakat kafam hiç durmuyordu. İnsanların bir çocuğu kaçırma nedenleri sadece çocuk sahibi olma arzusuyla kısıtlı değildi. Çocuklar bazen fidye almak için, bazen cinsel fanteziler için, bazen dilencilik yaptırılmak üzere habire kaçırılıyorlardı. Bu konuda ne kadar çok film seyretmiştim. Çocuklar kaçırılmakla kalmıyor, dövülüyor, bir odaya kilitleniyor veya sokağa atılıyorlardı. Çocukluklar böyle geçiyordu işte. Ha, bir de organ mafyası vardı. Onu da hesaba katmak gerekmez miydi? Yarabbi, neydi bu korumasız biçarelerin çektiği… Herkes çocukların etinden, sütünden, gözyaşlarından faydalanıyordu. Evet, kesinlikle gözyaşlarından...

Hikmet Abla'ya annemin pazar alışverişine yardım etmek için işi biraz erken bırakmak istediğimi söyledim. Yüzünü buruşturdu ama yine de izin verdi. Dışarı çıkmadan önce, mutfakta bir dolapta, fatura kopyalarını sakladığımız dosyadan Leyla Hanım'ın adresini bulup, çaktırmadan küçük bir kâğıda not ederek çantama attım.

Serin havayı içime çekerek yürümeye başladım. Leyla Hanım otuz, otuz beş yaşlarında, hiç evlenmemiş, hatta herhangi bir erkekle ciddi bir ilişki bile yaşamadığını sandığımız bir müşterimizdi. Zekâ geriliği olan kız kardeşiyle birlikte oturdukları söyleniyordu. Evi, caddenin bir üst paralelindeki sokakta, bir apartmanın giriş katı olarak karşıma çıktı. Apartmanın dış kapısı açık bırakılmıştı. Dairenin ziline basarken heyecandan ellerim titriyordu. Kapı bir süre açılmadı. Bekledim. Zile yine bastım. Yine bekledim. Geri dönmeye karar vermiştim ki, kulağıma gelen tıkırtılar biraz daha oyalanmama neden oldu. Herhalde kapı gözünden gelenin kim olduğunu kontrol eden biri vardı. Sonra, kapı hafif bir gıcırtıyla aralandı ve üzerinde sabahlıkla Leyla Hanım belirdi.

"Rahatsız etmiyorum ya!" diye giriştim en samimi sesimle.

“A, hoş geldin Aliye. Ne işin var buralarda?”

“Ya, sizin telefon numaranızı almamışız Leyla Hanım. Ben de adresinizi buldum, geldim işte. Hem eviniz bizim dükkâna pek yakınmış.”

“Hayrola, ne oldu?”

“Bizden iki ay kadar önce aldığınız peruka var ya.”

“Eeee?”

“Perukaları satın aldığımız şirket sattığı perukaları yıkayıp yenileyecekmiş. İki gün sonra gelip bizden alacaklar. Belki siz de kendinizinkini getirmek istersiniz diye haber vereyim demiştim.”

Yüzü beyazladı mı, emin değildim ama beni bir türlü içeri davet etmiyordu ve bu da, amacım göz önüne alındığında, iyiye işaretti.

“Sağol Aliye. Zahmet etmişsin. Benimki daha yeni. Öyle tamirata falan ihtiyacı yok,” dedi.

Tam kapıyı kapayacağını sezdiğimde; “Ayıp olacak ama gitmeden bir tuvaletinizi kullanabilir miyim Leyla Abla?” diye sordum, tek ayağımın üzerinde biraz sallanarak.

“Elbette, buyur gel,” dedi, isteksiz, buz gibi bir sesle.

İçeri girer girmez gözlerim evin salonunu aradı. Ne yazık ki tuvalet, koridorun sonuna doğru, birkaç odaya birden açılan bir sahanlıktaydı. Salon ile mutfak ise giriş kapısının diğer yanında kalıyordu. Yine de tuvalete gitmem işe yaradı. Sahanlığa açılan odalardan hemen tuvaletin yanında olanının kapısı kapalıydı. İçeriden televizyon sesleri geliyordu. Kulak kabartınca çizgi film karakterlerinin ince, çığırtkan seslerini duydum. İyi ki sifonu çekmeyi ihmal etmemiştim çünkü tuvaletten çıktığımda Leyla Hanım karşımdaydı.

“Şey, bir de soğuk su istesem… Birkaç yere daha uğrayacağım da” deyiverdim. Yanaklarıma basan ateşi fark etmesin diye yere bakıyordum.

“Olur, hemen hazırlarım” diye cevap verdi.

O önde, ben arkada mutfağa doğru yürüdük. O buzdolabından suyu çıkartırken ben salona göz atmayı ihmal etmedim tabii. Etraf oldukça düzgündü. Tül perdeler çekili, arkası pencereye dönük beyaz kanepe ve koltukların üzerine renkli örtüler seriliydi. Kanepenin hemen yanında, yerde birkaç minder üst üste dizilmişti. Önündeki sehpanın üzerinde pembe renkli kalın bir plastik bardak olduğunu farkettim. Odanın diğer tarafındaki duvara yakın yemek masasının üzerinde birkaç dergi ile ince kitaplar duruyordu. Başımı kanepeye doğru çevirip tekrar, biraz daha dikkatli bakınca kırmızılı, mavili küp şeklindeki oyuncağı işte o zaman gördüm.

“Al, suyun,” dedi Leyla Hanım. “Kusura bakma, sana bir kahve ikram etmek isterdim ama birazdan çıkacağım, acelem var,” diye ekledi sonra.

“Ne kusuru; asıl siz benim kusuruma bakmayın” dedim. Büyük büyük yudumlarla suyu bir çırpıda içtikten sonra kapıya yöneldim.

“Çok teşekkür ederim”

“Görüşürüz,” diyerek kapıyı usulca arkamdan kapattı.

Koşmamak için kendimi zor tutuyordum. Köşeyi döner dönmez ise galiba koşmaya başlamıştım.

Dükkâna vardığımda, içeride kimse kalmamış, Hikmet Abla havluları katlıyordu. Birden karşısında beni görünce;

“Ne o; sen annenle pazara çıkmamış mıydın?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Pazara falan gitmedim Hikmet Abla”

“Tahmin etmiştim zaten. Peki, nereye gittin bakalım?”

“Buldum… Ben çocuğu kimin kaçırdığını buldum.”

“O kadar çabuk mu? İnanmıyorum. Emin misin? ”

“Acemi şansı diyebiliriz belki ama eminim.”

“Kim kaçırmış, peki?”

“Leyla Hanım. Evine gittim, çocuğun orada olduğuna kalıbımı basarım.”

“Hoppala, nasıl olur? Dur, şunları bırakayım da ne olduğunu sen bana baştan bir anlat bakalım.”

Hikmet abla dükkânın kapısını içerden kilitledi. Sonra mutfağa geçtik ve ben baştan sona kuaförden çıktıktan sonra yaptıklarımı en ince ayrıntısına kadar anlattım. Sonuna geldiğimde Hikmet Abla;

“İyi de, o kadar müşteri arasından çocuğu kaçıranın Leyla Hanım olduğunu nasıl anladın? Hem ne için kaçırmış olabilir ki?

“Bunun cevabını farkında olmadan sen bana verdin. Bugün herkesin girdisini çıktısını konuşurken Leyla Hanım’ın boynundaki o koca siğilden sen bahsettin. Üstelik hiçbir tedavinin işe yaramadığını ve siğili aldırsa bile tekrar çıktığını da sen söyledin.”

“Siğille çocuğun arasında nasıl bir ilişki kurduğunu hâlâ anlamış değilim.”

“Biz küçükken hastalandığımızda ninem bize hep kocakarı ilaçları hazırlardı. Bugün seninle konuştuktan sonra kaçırılan çocuğu düşünürken, ninemin bahsettiği bir kocakarı ilacı geldi aklıma birden. Siğilleri geçiren gözyaşları. Evet, bir keresinde ninem, siğilleri bir türlü geçmeyen bir akrabamıza, on gün süreyle her gün küçük bir oğlan çocuğunun gözyaşlarını sürmesini tavsiye etmişti. O, sonra ne yaptı bilmiyorum ama bizim Leyla Hanım’a birileri bu tip bir çözümden bahsetmiş olabilir diye düşündüm. Hem, biliyorsun kadıncağız siğillerini kapamak için sürekli dik yakalı kazaklar giymek zorunda kalıyor. Kim bilir, belki evlenememesinin nedenlerinden biri de budur.”

“Gerçekten çok ilginç doğrusu. Demek tahminin doğru çıktı. O halde, karakola gidip polise ifade vermemiz gerekiyor.”

“Kadının yakınında, gözyaşlarından faydalanabileceği bir çocuk yoktu. O da böyle bir çocuğu bir süreliğine ödünç aldı diyelim. Biz polise gitmesek de, eminim süresi dolunca bu çocuğu bir şekilde annesine iade edecektir. Ayrıca, evdeki kitaplara, oyuncaklara, çizgi filme falan bakılırsa iki kardeş çocuğa iyi bakıyorlar.

Herhalde çocuk annesini özleyip ağladığında akıttığı gözyaşlarını kullanıyor Leyla Hanım. Ama orasını garanti edemeyiz tabii. Gözyaşını her gün sürmesi gerektiğine göre, çocuk onlara alışıp ağlamayı durdurduğunda, belki de dövecektir. Galiba haklısın Hikmet Abla, polise gitmemiz gerekir bu durumda. ”

“Üstünü giy de yürü gidelim,” dedi Hikmet Hanım, oturduğu tabureden ayağa kalkarak.

Duvarda asılı perukalara baktım. Dış görünüşümüz bizi nasıl da ele veriyor. Ruhun kendini bütünleme ihtiyacından olsa gerek. Yeni bir peruka almanın tam zamanı. Görende soru işareti uyandıran şöyle dağınık kızıl saçlı bir model. Hatta, neden olmasın, peruka almak yerine, kendi saçımı hep başkalarında görüp de beğendiğim ama bir türlü kendime yakıştıramadığım o modelde kestirsem.

“Yarın saçımı keser misin Hikmet Abla?”

“Aa, tabii ki keserim. Yeter ki sen şu perukalardan artık kurtul.”

Kapıyı arkamdan kapattım ve çıktım.

www.altkitap.com